Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. vasario 27 d.*

„Konkurencija — Karteliai — Skystųjų kristalų monitorių (LCD) pasaulinė rinka — Susitarimai ir suderinti veiksmai dėl kainų ir gamybos pajėgumų — Teritorinė kompetencija — Vidaus pardavimai — Galutinių produktų su integruotais produktais, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimai — Vienas tęstinis pažeidimas — Baudos — Suapvalinimo metodas — Neribota jurisdikcija“

Byloje T-91/11

InnoLux Corp., buvusi *Chimei InnoLux Corp.*, įsteigta Zhunan (Taivanas), atstovaujama advokato J.-F. Bellis ir solisitoriaus R. Burton,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą P. Van Nuffel, F. Ronkes Agerbeek ir A. Biolan,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2010 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimą C (2010) 8761 galutinis dėl procedūros pagal [SESV] 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39.309 – LCD) ir sumažinti tuo sprendimu ieškovei skirtą baudą

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas H. Kanninen, teisėjai G. Berardis (pranešėjas) ir C. Wetter,

posėdžio sekretorius N. Rosner, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. balandžio 24 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1. *Su šia byla susijusios bendrovės*

1 *Chi Mei Optoelectronics Corp.* (toliau – CMO) – tai pagal Taivano teisę įsteigta bendrovė, kuri kontroliavo įvairiose pasaulio vietose įsteigtų bendrovių, gaminančių skystųjų kristalų monitorius su aktyviąja matrica (toliau – LCD), grupę.

2 2009 m. lapkričio 20 d. CMO sudarė koncentracijos susitarimą su bendrovėmis *InnoLux Display Corp*. ir *TPO Displays Corp*. Remiantis šiuo susitarimu, 2010 m. kovo 18 d. *TPO Displays* ir CMO nustojo egzistuoti. Juos pakeitęs juridinis asmuo pavadinimą pakeitė du kartus: iš pradžių iš *InnoLux Display Corp*. į *Chimei InnoLux Corp*., o galiausiai į *InnoLux Corp*. (ieškovė).

2. *Administracinė procedūra*

3 [*konfidencialu*] [1] pagal Korėjos teisę įsteigta bendrovė *Samsung Electronics Co. Ltd* (toliau – *Samsung*) Europos Bendrijų Komisijai pateikė prašymą atleisti nuo baudos pagal Komisijos pranešimą apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 45, 2002, p. 3; toliau – 2002 m. pranešimas dėl atleidimo nuo baudų).

4 Kartu su tuo *Samsung* pranešė apie egzistavusį kelių įmonių, įskaitant ieškovę, kartelį dėl tam tikrų LCD tipų.

5 2006 m. lapkričio 23 d. Komisija, remdamasi 2002 m. pranešimo dėl atleidimo nuo baudų 15 punktu, suteikė *Samsung* sąlyginį atleidimą nuo baudos, tačiau atsisakė tai padaryti kitai kartelio dalyvei, t. y. pagal Korėjos teisę įsteigtai bendrovei *LG Display Co. Ltd*, buvusiai *LG Philips LCD Co. Ltd* (toliau – LGD).

6 2009 m. gegužės 27 d. Komisija pradėjo administracinę procedūrą ir pagal 2004 m. balandžio 7 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 773/2004 dėl bylų nagrinėjimo Komisijoje pagal [EB] 81 ir 82 straipsnius tvarkos (OL L 123, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 81) 10 straipsnį priėmė pranešimą apie kaltinimus. Šis pranešimas apie kaltinimus skirtas šešiolikai bendrovių, įskaitant CMO ir dvi jai 100 % priklausančias Europoje įsteigtas dukterines bendroves, t. y. *Chi Mei Optoelectronics BV* ir *Chi Mei Optoelectronics UK. Ltd*. Šiuo atžvilgiu pranešimo apie kaltinimus 281–285 konstatuojamosiose dalyse Komisija, be kita ko, priminė, kad pagal teismo praktiką, pirma, Europos Sąjungos teisės nuostatose, susijusiose su konkurencija, pripažįstama, kad tai pačiai grupei priklausančios įvairios bendrovės yra ekonominis vienetas, taigi tai yra įmonė, kaip ji suprantama pagal SESV 101 ir 102 straipsnius, jei atitinkamos bendrovės savarankiškai nesprendžia dėl savo elgesio rinkoje (2003 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Michelin prieš Komisiją*, T-203/01, Rink. p. II-4071, 290 punktas), ir, antra, pakanka, kad Komisija įrodytų, jog visas dukterinės bendrovės kapitalas priklausė ją patronuojančiai bendrovei, kad būtų preziumuojama, jog ši patronuojančioji bendrovė darė lemiamą įtaką dukterinės bendrovės veiksmams rinkoje (2009 m. kovo 31 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. prieš Komisiją*, T-405/06, Rink. p. II-771, 91 punktas). Toliau pranešimo apie kaltinimus 327–329 konstatuojamosiose dalyse Komisija paaiškino priežastis, dėl kurių, remiantis priminta teismo praktika, dvi minėtos CMO dukterinės bendrovės turi būti pripažintos solidariai atsakingomis už CMO padarytus pažeidimus.

1 — Konfidencialūs duomenys nepateikiami.

7 Prie pranešimo apie kaltinimus pridėta kompaktinė plokštelė, skirta tik duomenims nuskaityti, į kurią įrašytos Komisijos bylos medžiagos dalys, su kuriomis galima susipažinti. Pranešimo apie kaltinimus adresatės pasinaudojo teise susipažinti su Komisijos bylos medžiagos dalimis, kurios buvo tik Komisijos patalpose.

8 Pranešimo apie kaltinimus adresatės per nustatytą terminą raštu pranešė Komisijai apie savo poziciją dėl joms pareikštų kaltinimų.

9 Kelios pranešimo apie kaltinimus adresatės, įskaitant ieškovę, pasinaudojo teise būti išklausytomis ir pareiškė savo nuomonę žodžiu per 2009 m. rugsėjo 22 ir 23 d. posėdį.

10 2010 m. kovo 4 d. prašyme suteikti informacijos ir 2010 m. balandžio 6 d. laiške šalys, be kita ko, buvo paragintos pateikti duomenis, susijusius su pardavimų, į kuriuos bus atsižvelgta apskaičiuojant baudas, verte, ir pastabas šiuo klausimu.

11 Į minėtą laišką CMO atsakė 2010 m. balandžio 23 d.

3. *Ginčijamas sprendimas*

12 2010 m. gruodžio 8 d. Komisija priėmė sprendimą C (2010) 8761 galutinis dėl procedūros pagal [SESV] 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39.309 – LCD); toliau – ginčijamas sprendimas), jo santrauka buvo paskelbta 2011 m. spalio 7 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 295, p. 8).

13 Ginčijamas sprendimas skirtas šešios bendrovėms, įskaitant ieškovę, iš šešiolikos pranešimo apie kaltinimus adresačių. Kita vertus, apie jos dukterines bendroves, kurioms šis pranešimas buvo skirtas, nebekalbama.

14 Ginčijamame sprendime Komisija konstatavo, kad egzistavo šešių didelių tarptautinių LCD gamintojų, įskaitant ieškovę, kartelis dėl dviejų kategorijų LCD, kurių įstrižainė – ne mažesnė kaip dvylika colių: informacinėms technologijoms skirti LCD, pavyzdžiui, skirtieji nešiojamiesiems kompaktiniams kompiuteriams ir kompiuterių monitoriams (toliau – LCD-TI), ir skirtieji televizoriams (toliau – LCD-TV) (abiejų kategorijų LCD toliau kartu vadinami LCD, dėl kurių sudarytas kartelis).

15 Remiantis ginčijamu sprendimu, šis kartelis – tai vienas tęstinis SESV 101 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio pažeidimas, darytas mažiausiai 2001 m. spalio 5 d.–2006 m. vasario 1 d. laikotarpiu (toliau – pažeidimo laikotarpis). Šiuo laikotarpiu kartelio dalyvės sušaukė daug daugiašalių susitikimų, kuriuos vadino „Cristal susitikimais“ ir kurie daugiausia vyko Taivano viešbučiuose. Šių susitikimų tikslas buvo aiškiai antikonkurencinis, nes per juos dalyvės galėjo, be kita ko, nustatyti minimalias LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kainas, aptarti planuojamas kainas, kad būtų išvengta jų sumažėjimo, ir koordinuoti kainų padidinimus bei gamybos apimtis. Per pažeidimo laikotarpį kartelio dalyvės taip pat rengė dvišalius susitikimus ir dažnai keitėsi informacija klausimais, kurie buvo nagrinėjami „Cristal susitikimuose“. Be to, jos ėmėsi priemonių patikrinti, ar per šiuos susitikimus priimti sprendimai buvo įgyvendinami (ginčijamo sprendimo 70–74 konstatuojamosios dalys).

16 Nors ieškovė teigė, kad LCD-TV rinka skiriasi nuo LCD-TI rinkos ir kad kartelis buvo sudarytas tik dėl LCD-TI, vis dėlto Komisija padarė išvadą, jog tai buvo vienas tęstinis pažeidimas, apimantis visus šiuos produktus (ginčijamo sprendimo 281 ir 283–290 konstatuojamosios dalys).

17 Apskaičiuodama ginčijamu sprendimu skirtinas baudas Komisija rėmėsi Pagal Reglamento (EB) Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gairėmis (OL C 210, 2006, p. 2, toliau – 2006 m. gairės).

18 Pagal 2006 m. gaires Komisija, pirma, nustatė tiesiogiai ar netiesiogiai su pažeidimu susijusių LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimų vertę. Šiuo tikslu ji nustatė tokias tris kartelio dalyvių pardavimų kategorijas:

— „tiesioginiai pardavimai EEE“, t. y. LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimai kitai įmonei Europos ekonominėje erdvėje (EEE),

— „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“, t. y. LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, integruotų į galutinius produktus, parduodamus kitai įmonei EEE, pardavimai grupėje, kuriai priklauso gamintojas,

— „netiesioginiai pardavimai“, t. y. LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimai kitai už EEE ribų esančiai įmonei, kuri vėliau ekranus įmontuoja į galutinius produktus, kuriuos parduoda EEE (ginčijamo sprendimo 380 konstatuojamoji dalis).

19 Vis dėlto Komisija manė, kad gali atsižvelgti tik į dvi pirmąsias iš šio sprendimo 18 punkte paminėtų kategorijų, o trečiosios kategorijos įtraukti nebūtina, kad skirtos baudos būtų pakankamai atgrasančios (ginčijamo sprendimo 381 konstatuojamoji dalis).

20 Užuot atsižvelgusi į pardavimų, kuriuos įmonė realizavo per paskutinius visus savo dalyvavimo darant pažeidimą metus, vertę, kaip paprastai turi būti daroma pagal 2006 m. gairių 13 punktą, Komisija nusprendė, kad nagrinėjamu atveju labiau tinka atsižvelgti į metinę vidutinę pardavimų, realizuotų per visą pažeidimo laikotarpį, vertę, be kita ko, atsižvelgiant į pastovų ir greitą didžiosios dalies atitinkamų įmonių pardavimų augimą per metus, su kuriais susijęs ginčijamas sprendimas (ginčijamo sprendimo 384 konstatuojamoji dalis).

21 Kiek tai susiję su ieškove, Komisija atmetė jos prieštaravimus, susijusius visų pirma su tuo, kad reikšmingų pardavimų vertė turėjo būti apskaičiuota neatsižvelgiant į jos „tiesioginius perdarytų produktų pardavimus EEE“ ir jos „tiesioginius pardavimus EEE“, skirtus kitoms pranešimo apie kaltinimus adresatėms; toliau su tuo, kad reikėjo neatsižvelgti į išsiųstus LCD, už kuriuos sąskaitos nebuvo išrašytos Europos įmonėms, ir galiausiai su tuo, kad reikėjo skirti LCD-TI pardavimus ir LCD-TV pardavimus. Taigi ieškovės atveju buvo nustatyta, kad pažeidimo laikotarpiu reikšmingų pardavimų vertė iš viso buvo 1 555 111 603 EUR, o metinis vidurkis, gautas šią sumą padalijus iš kartelio trukmės, kuri yra 4,33 metų, sudaro 359 148 176 EUR (ginčijamo sprendimo 388, 394, 398–401 konstatuojamosios dalys ir 4 lentelė).

22 Antra, Komisija pažymėjo, kad atsižvelgiant į padaryto pažeidimo sunkumą reikia nustatyti 16 % nagrinėjamų produktų pardavimų vertės procentinę dalį, į kurią turi būti atsižvelgta apskaičiuojant bazinį baudos dydį, ir tai taikoma visoms kartelio dalyvėms (ginčijamo sprendimo 416 konstatuojamoji dalis).

23 Trečia, Komisija ieškovei pritaikė su pažeidimo trukme susijusį dauginimo koeficientą 4,25 dėl to, kad ši dalyvavo darant pažeidimą per visą ginčijamame sprendime konstatuotą kartelio laikotarpį, t. y. ketverius metus ir tris mėnesius (ginčijamo sprendimo 417 ir 418 konstatuojamosios dalys ir 5 lentelė).

24 Ketvirta, Komisija padarė išvadą, kad šios bylos aplinkybės pateisina bazinio baudos dydžio padidinimą, kuris sudaro 16 % nuo vidutinės reikšmingų pardavimų vertės, kad būtų užtikrintas atgrasomasis poveikis (toliau – papildoma suma) pagal 2006 m. gairių 25 punktą, ir tai taikoma visoms kartelio dalyvėms (ginčijamo sprendimo 419 ir 424 konstatuojamosios dalys).

25 Penkta, Komisija nenustatė 2006 m. gairėse numatytų sunkinančių ar lengvinančių aplinkybių nė vieno iš kartelio dalyvių atžvilgiu. Taigi Komisija, be kita ko, atmetė ieškovės argumentus, susijusius su tuo, kad ji tariamai vaidino pasyvų vaidmenį kartelyje, jame dalyvavo per aplaidumą ir galiausiai

bendradarbiavo su Komisija daugiau, nei to reikalaujama pagal 2002 m. pranešimą dėl atleidimo nuo baudų, ir tai darė nepaisant to, kad Komisija jai nepateikė tokių konkrečių prašymų suteikti informacijos, kokie buvo nusiųsti kitoms kartelio dalyvėms (ginčijamo sprendimo 426, 430, 433, 434, 438, 439 ir 442–444 konstatuojamosios dalys).

26 Šešta, pagal 2002 m. pranešimą dėl atleidimo nuo baudų Komisija visų pirma patvirtino visišką *Samsung* atleidimą nuo baudos. Taip pat ji nusprendė, kad ieškovės bendradarbiavimas nesuteikia šiai teisės į kokį nors baudos sumažinimą (ginčijamo sprendimo 455–458 ir 472 konstatuojamosios dalys).

27 Tuo remdamasi ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje Komisija nusprendė, kad ieškovė turi sumokėti 300 000 000 EUR baudą.

Procesas ir šalių reikalavimai

28 2011 m. vasario 21 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje gautu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

29 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija) nusprendė pradėti žodinį bylos nagrinėjimą ir, taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 64 straipsnį, pateikė klausimus raštu šalims; šios į juos atsakė per nustatytą terminą.

30 Per 2013 m. balandžio 24 d. posėdį buvo išklausytos šalių kalbos ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu užduotus klausimus.

31 Ieškovė Bendrojo Teismo iš esmės prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis su ja susijęs,

— sumažinti ginčijamame sprendime jai skirtą baudą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

32 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

33 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo tris pagrindus:

— pirmasis siejamas su tuo, kad nustatydama reikšmingų pardavimų vertę, pagal kurią apskaičiuojama bauda, Komisija vartojo teisiniu požiūriu klaidingą sąvoką, t. y. sąvoką „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“,

— antrasis siejamas su tuo, kad Komisija pažeidė SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį, kai padarė išvadą, kad pažeidimas apima ir LCD-TV,

— trečiasis siejamas su tuo, kad į reikšmingų pardavimų vertę, kurią Komisija nustatė ieškovės atžvilgiu, klaidingai buvo įtraukti kiti pardavimai nei susijusieji su LCD, dėl kurių sudarytas kartelis.

1. *Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, siejamo su tuo, kad nustatydama reikšmingų pardavimų vertę, pagal kurią apskaičiuojama bauda, Komisija vartojo teisiniu požiūriu klaidingą sąvoką, t. y. sąvoką „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“*

34 Pirmąjį ieškovės pagrindą iš esmės sudaro dvi dalys, susijusios su, pirma, tuo, kad sąvoka „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ esą prieštarauja tam, kad nėra konstatuotas pažeidimas, susijęs su galutiniais produktais su integruotais LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, ir, antra, tariamu sąvokos prieštaringumu.

Dėl pirmos dalies, siejamos su tuo, kad sąvoka „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ prieštarauja tam, kad nėra konstatuotas pažeidimas, susijęs su galutiniais produktais su integruotais LCD, dėl kurių sudarytas kartelis

35 Ieškovė teigia, kad, pirma, sąvokos „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ vartojimas nesuderinamas su 2006 m. gairių 13 punktu, nes Komisija atsižvelgė į galutinių produktų pardavimus, kurių atžvilgiu ginčijamame sprendime nebuvo konstatuota jokio pažeidimo, todėl jie nėra tiesiogiai ar netiesiogiai susiję su tame sprendime konstatuotu pažeidimu. Antra, ieškovė pabrėžia, kad LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kainos nėra referencinės galutinių produktų, į kuriuos integruoti minėti LCD, atžvilgiu.

36 Remiantis 2006 m. gairių 13 punktu, „nustatydama skirtinos baudos bazinį dydį Komisija atsižvelgia į įmonės tiesiogiai ar netiesiogiai su pažeidimu susijusių prekių ar paslaugų pardavimų, realizuotų atitinkamoje geografinėje zonoje, esančioje EEE teritorijoje, vertę“.

37 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pažymėti, kad iš šios nuostatos nematyti, kad apskaičiuojant reikšmingų pardavimų vertę gali būti atsižvelgiama tik į neteisėtų veiksmų realiai paveiktų pardavimo sandorių vertę (šiuo klausimu žr. 2011 m. birželio 16 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Putters International prieš Komisiją*, T-211/08, Rink. p. II-3729, 58 punktą).

38 2006 m. gairių 13 punkto tekste iš tiesų kalbama apie reikšmingoje rinkoje padarytus pardavimus, su kuriais susijęs pažeidimas. Šiame punkte juo labiau nekalbama apie atvejus, kai Komisija turi dokumentinių pažeidimo įrodymų (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Putters International prieš Komisiją* 59 punktą).

39 Šį aiškinimą patvirtina Sąjungos konkurencijos taisyklių tikslas. Iš tikrųjų ieškovės siūlomas aiškinimas reikštų, jog tam, kad nustatytų skirtinų baudų bazinį dydį su karteliais susijusiose bylose, Komisija kiekvienu atveju privalėtų nustatyti individualius pardavimus, kuriuos paveikė kartelis. Sąjungos teismai niekada nebuvo nustatę tokios pareigos ir nėra pagrindo manyti, kad Komisija ketino nustatyti sau tokią pareigą 2006 m. gairėse (minėto Sprendimo *Putters International prieš Komisiją* 60 punktas).

40 Be to, pagal nusistovėjusią teismų praktiką prekių, su kuriomis susijęs pažeidimas, apyvartos dalis gali tiksliai parodyti pažeidimo atitinkamoje rinkoje mastą. Konkrečiai kalbant, prekių, kurios buvo ribojamųjų veiksmų dalykas, apyvarta yra objektyvus kriterijus, tiksliai parodantis, kokios žalos tokie veiksmai gali padaryti įprastai konkurencijai (minėto Sprendimo *Putters International prieš Komisiją* 61 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1983 m. birželio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Musique Diffusion française ir kt. prieš Komisiją*, 100/80-103/80, Rink. p. 1825, 121 punktą ir 1999 m. kovo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Steel prieš Komisiją*, T-151/94, Rink. p. II-629, 643 punktą).

41 Nagrinėjamu atveju reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 380 konstatuojamojoje dalyje Komisija nustatė pardavimų kategorijas, aprašytas šio sprendimo 18 punkte.

42 Kalbant apie „tiesioginius pardavimus EEE“, pažymėtina, kad neginčijama, jog jie atitinka 2006 m. gairių 13 punkte nustatytus reikalavimus, aiškinamus atsižvelgiant į reikšmingą teismo praktiką.

43 Kiek tai susiję su „tiesioginiais perdarytų produktų pardavimais EEE“, pirmojo pagrindo pirmoje dalyje ieškovė teigia, kad jie nėra tiesiogiai ar netiesiogiai susiję su pažeidimu, nes tai yra galutinių produktų su integruotais LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimai, o ne šių LCD pardavimai.

44 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pažymėti, kad nors 2006 m. gairių 13 punkto išnašoje nurodyta, kad konstatuoti, jog pardavimai netiesiogiai susiję su pažeidimu, galima, kai produkto, kuris yra horizontalių susitarimų dėl kainos dalykas, kaina yra aukštesnės ar žemesnės kokybės produktų kainos pagrindas, toje išnašoje teigiama, kad šis atvejis yra pateiktas kaip pavyzdys. Taigi neturi reikšmės ieškovės nurodyta aplinkybė, kad nagrinėjamu atveju galutinių produktų su integruotais LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kokybė nėra aukštesnė ar žemesnė už šių LCD kokybę.

45 Dėl aplinkybės, kurią taip pat nurodo ieškovė, kad ginčijamame sprendime nekonstatuotas joks pažeidimas, susijęs su galutiniais produktais, į kuriuos integruoti LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, reikia pažymėti, kad Komisija atsižvelgė ne į visą šių galutinių produktų pardavimų vertę, bet tik į šios vertės dalį, kuri galėjo būti lygi į galutinius produktus integruotų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, vertei, su sąlyga, kad šiuos LCD ieškovė pardavė EEE įsteigtoms trečiosioms įmonėms. Nors akivaizdu, kad Komisija negalėjo atsižvelgti į visą minėtą vertę, prieš tai nekonstatavusi su galutiniais produktais susijusio pažeidimo, negalima daryti išvados, kad toks konstatavimas buvo būtinas, kad būtų galima atsižvelgti į šios vertės dalį, kuri lygi į galutinius produktus integruotų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, vertei.

46 Be to, jei Komisija nebūtų rėmusis sąvoka „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“, ji nebūtų galėjusi apskaičiuodama baudą atsižvelgti į kartelio, kuriam priklauso vertikaliai integruotos įmonės, dalyvių LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimų didelę dalį, nors šie pardavimai būtų žalingi konkurencijai EEE.

47 Taigi, remiantis šio sprendimo 37–40 punktuose priminta teismo praktika, Komisija turėjo atsižvelgti į pažeidimo mastą atitinkamoje rinkoje ir šiuo tikslu galėjo atsižvelgti į ieškovės apyvartą, susijusią su LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kaip į objektyvų veiksnį, teisingai parodantį dėl jos dalyvavimo kartelyje padarytą žalą įprastai konkurencijai, su sąlyga, kad ši apyvarta susijusi su pardavimais, turinčiais sąsają su EEE. Tokia sąsaja egzistuoja, kai LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, ieškovė perduoda savo dukterinėms bendrovėms, nesvarbu, kur įsteigtoms, kurios juos integruoja į galutinius produktus, parduodamus tretiesiems asmenims EEE.

48 Komisijos sprendimas atsižvelgti į „tiesioginius perdarytų produktų pardavimus EEE“ yra juo labiau pateisinamas nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš ginčijamame sprendime esančių įrodymų (žr., be kita ko, ginčijamo sprendimo 394 konstatuojamąją dalį), kurių ieškovė neginčijo, t. y. iš to, kad LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, vidaus pardavimų kartelyje dalyvaujančioms įmonėms kainas lėmė būtent kartelis.

49 Be to, kaip matyti, be kita ko, iš ginčijamo sprendimo 92 ir 93 konstatuojamųjų dalių, kartelio dalyvės žinojo, kad LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kainos turėjo įtakos galutinių produktų, į kuriuos jie integruojami, kainoms.

50 Galiausiai, kalbant apie ieškovės argumentą, kad pagal 2008 m. rugsėjo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat prieš Tarybą* (T-348/05, neskelbiamas Rinkinyje, 62 punktas) galutinių produktų, į kuriuos integruota sudėtinė dalis, pardavimus draudžiama prilyginti šių sudėtinių dalių pardavimams, reikia pažymėti, kad aplinkybių ir tikslo, dėl kurių Komisija atsižvelgė į LCD, dėl kurių sudarytas kartelis ir kurie buvo integruoti į galutinius produktus, negalima prilyginti aplinkybėms ir tikslui, būdingiems bylai, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas.

51 Iš tiesų byloje, kurioje priimtas minėtas Sprendimas *JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat prieš Tarybą* (54, 55, 57 ir 58 punktai), Europos Sąjungos Taryba iš pradžių remdamasi antidempingo tyrimu, susijusiu su tam tikrais produktais, įskaitant amonio nitratą, priėmė su jais susijusias antidempingo priemones, o tada nepradėjusi naujo tyrimo išplėtė šių priemonių taikymo sritį taip, kad ji apimtų kitus produktus, motyvuodama tuo, kad šie kiti produktai yra panašūs į susijusius su minėtu tyrimu dėl, be kita ko, amonio nitrato kiekio.

52 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas (buvęs Pirmosios instancijos teismas) konstatavo, kad toks taikymo srities išplėtimas neteisėtas, ir pažymėjo:

„62. <…> Žinoma galutinio produkto sudėtinė dalis gali būti antidempingo priemonių dalykas, tačiau tokiu atveju ją reikia laikyti produktu, kuris yra dempingo dalykas. Kai ši sudėtinė dalis paminėta ne atskirai, o kaip kito produkto elementas, būtent šis kitas produktas su visomis jo sudėtinėmis dalimis yra atitinkamas produktas, todėl antidempingo tyrimas turi būti susijęs su šiuo produktu, neatsižvelgiant į minėtas sudedamąsias dalis. Tik produktams, kurie yra antidempingo tyrimo dalykas, gali būti taikomos antidempingo priemonės, jei konstatuota, kad atitinkami produktai į Bendriją eksportuojami žemesne [mažesne] kaina nei ta, už kurią eksportuojami „panašūs produktai“, kaip jie suprantami pagal [1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 56, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 45)] 1 straipsnį. Todėl atsižvelgiant į tai, jog neginčytina, kad nauji ginčijamame reglamente numatytų produktų tipai skiriasi nuo atitinkamo produkto, kaip jis suprantamas pagal pirminius reglamentus, jiems negalima taikyti antidempingo muito prieš tai neatlikus tyrimo, siekiant išnagrinėti, ar šie produktai taip pat yra dempingo Bendrijos rinkoje dalykas.“

53 Nieko panašaus nėra šioje byloje, nes nagrinėjamu atveju Komisija nenaudojo tyrimo, kurį ji atliko dėl LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tam, kad konstatuotų su galutiniais produktais, į kuriuos integruoti šie LCD, susijusį pažeidimą. Komisija LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tikrai neprilygino galutiniams produktams, kurių sudėtinė dalis buvo šie LCD, o tik siekdama apskaičiuoti baudą padarė išvadą, kad vertikaliai integruotų įmonių, kaip antai ieškovės, atveju galutinių produktų pardavimo vieta sutapo su sudėtinės dalies, dėl kurios sudarytas kartelis, pardavimo trečiajam asmeniui, nepriklausančiam tai pačiai įmonei, kuri pagamino šią sudėtinę dalį, vieta.

54 Remiantis visu tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad šio pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

Dėl antros dalies, siejamos su tariamu sąvokos „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ prieštaringumu

55 Pirmojo pagrindo antroje dalyje pateikiami du kaltinimai dėl sąvokos „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“, kuri lėmė tai, kad Komisija, pirma, peržengė savo teritorinės kompetencijos ribas ir, antra, laikėsi nepalankaus ir diskriminuojančio požiūrio į ieškovę, palyginti su kitomis to paties kartelio dalyvėmis.

Dėl Komisijos teritorinės kompetencijos

56 Ieškovė teigia, kad apskaičiuodama „tiesioginius perdarytų produktų pardavimus EEE“ Komisija dirbtinai perkėlė vietą, kurioje šie pardavimai iš tikrųjų įvyko, ir taip peržengė savo teritorinės kompetencijos ribas.

57 Iš pradžių reikia priminti teismo praktikoje įtvirtintus principus dėl Komisijos teritorinės kompetencijos konstatuoti konkurencijos teisės pažeidimus.

58 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pripažino, kad tuo atveju, kai už EEE ribų įsteigtos įmonės, gaminančios prekes, kurios parduodamos EEE tretiesiems asmenims, susitaria dėl kainų, kurias jos taiko savo klientams, įsteigtiems EEE, ir vykdo šį susitarimą parduodamos faktiškai suderintomis kainomis, jos dalyvauja susitarime, kurio tikslas ar poveikis yra konkurencijos iškraipymas vidaus rinkoje, kaip tai suprantama pagal SESV 101 straipsnį, ir dėl kurio Komisija turi teritorinę kompetenciją vykdyti procedūras (šiuo klausimu žr. 1988 m. rugsėjo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ahlström Osakeyhtiö ir kt. prieš Komisiją*, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 ir 125/85-129/85, Rink. p. 5193, toliau – Sprendimas *pâte de bois I*, 13 ir 14 punktus).

59 Teismų praktikoje taip pat pažymėta, kad SESV 101 straipsnio pažeidimas suponuoja du elgesio elementus, t. y. kartelio sudarymą ir jo įgyvendinimą. Jei konkurencijos teisėje nustatytų draudimų taikymas būtų padarytas priklausomas nuo kartelio sudarymo vietos, įmonėms neabejotinai būtų suteiktas lengvas būdas apeiti šiuos draudimus. Taigi svarbi yra vieta, kurioje kartelis įgyvendinamas. Be to, siekiant nustatyti, ar ši vieta yra EEE, nėra svarbu tai, ar kartelio dalyviai kreipėsi į dukterines bendroves, atstovus, tarpininkus ar padalinius, įsteigtus ar gyvenančius EEE, siekdami užmegzti ryšius su EEE įsteigtais ar gyvenančiais pirkėjais (šiuo klausimu žr. Sprendimo *pâte de bois I* 16 ir 17 punktus).

60 Jei įgyvendinimo sąlyga įvykdyta, Komisijos kompetencijai taikyti Sąjungos konkurencijos taisykles dėl tokio elgesio galioja teritoriškumo principas, kuris visuotinai pripažįstamas tarptautinėje viešojoje teisėje (Sprendimo *pâte de bois I* 18 punktas).

61 Sprendime *pâte de bois I* suformuota teismo praktika buvo patvirtinta 1999 m. kovo 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Gencor prieš Komisiją* (T-102/96, Rink. p. II-753), kuriame nagrinėjama koncentracija, kaip jį suprantama pagal 1989 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 4064/89 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 257, p. 13; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 31), pakeistą 2004 m. sausio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 24, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 40).

62 Žinoma, minėtame Sprendime *Gencor prieš Komisiją* Bendrasis Teismas pažymėjo, kad tuo atveju, kai numatoma, jog planuojama koncentracija turės greitą ir didelį poveikį Sąjungoje, Sąjungos teisės nuostatų, susijusių su koncentracijų kontrole, taikymas yra pateisinamas atsižvelgiant į tarptautinę viešąją teisę (minėto Sprendimo *Gencor prieš Komisiją* 90 punktas).

63 Vis dėlto to sprendimo 87 punkte Bendrasis Teismas iš esmės pabrėžė, kad kartelio įgyvendinimo, kaip jo sąsajos su Sąjungos teritorija, kriterijus įvykdomas vien dėl to, kad produktas, dėl kurio sudarytas kartelis, parduodamas Sąjungoje, neatsižvelgiant į tiekimo šaltinių ir gamybos įrenginių buvimo vietą. Taigi Bendrasis Teismas atmetė argumentą, kurį byloje, kurioje priimtas tas sprendimas, ieškovė grindė tuo, kad koncentracija, nagrinėta tuo atveju, kilo ir buvo įgyvendinta ne Sąjungos teritorijoje, bet Pietų Afrikoje, todėl nebuvo tenkinamos Sprendime *pâte de bois I* apibrėžtos teritorinės kompetencijos sąlygos (minėto Sprendimo *Gencor prieš Komisiją* 56, 61 ir 87 punktai).

64 Darytina išvada, kad minėtame Sprendime *Gencor prieš Komisiją* Bendrojo Teismo pateikti motyvai nepaneigia Sprendime *pâte de bois I* suformuotos teismo praktikos.

65 Tai reiškia, kad nagrinėjamu atveju pakanka sutelkti dėmesį į klausimą, ar Komisija galėjo atsižvelgti į kategoriją „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ ir nepažeisti Sprendime *pâte de bois I* nustatytų principų.

66 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad, pirma, kai pasaulinio masto kartelio tikslas yra antikonkurencinis, jis įgyvendinamas vidaus rinkoje, kaip tai suprantama pagal Sprendimą *pâte de bois I*, vien dėl to, kad produktais, dėl kurių sudarytas kartelis, prekiaujama šioje rinkoje.

67 Pažymėtina, kad kartelio įgyvendinimas nebūtinai reiškia, kad jis daro realų poveikį (2007 m. rugsėjo 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Prym ir Prym Consumer prieš Komisiją*, T-30/05, neskelbiamo Rinkinyje, 110 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2009 m. rugsėjo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Erste Group Bank ir kt. prieš Komisiją*, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P ir C-137/07 P, Rink. p. I-8681, 116 ir 117 punktus). Iš tikrųjų tai, ar kartelis darė konkretų poveikį jo dalyvių taikytoms kainoms, svarbu tik nustatant kartelio sunkumą, kai norima apskaičiuoti baudą, su sąlyga, kad Komisija nusprendžia remtis šiuo kriterijumi (šiuo klausimu žr. 2009 m. birželio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *T-Mobile Netherlands ir kt.*, C-8/08, Rink. p. I-4529, 31 punktą) ir kitais kriterijais, į kuriuos ji gali atsižvelgti šiomis aplinkybėmis. Tačiau nagrinėjamu atveju taip nebuvo (žr. ginčijamo sprendimo 416 konstatuojamąją dalį).

68 Taip pat nesvarbu tai, kad kartelio dalyviai ne visada laikosi sprendimų dėl kainų. Kainos, net jei tik nurodomojo pobūdžio, nustatymas paveikia konkurenciją, nes leidžia visiems kartelio dalyviams gana tiksliai numatyti, kokia bus jų konkurentų vykdoma kainų politika. Apskritai kalbant, tokie karteliai tiesiogiai veikia konkurencijos atitinkamoje rinkoje esminius principus. Išreikšdami bendrą norą taikyti tam tikrą kainų lygį savo produktams, atitinkami gamintojai savarankiškai nebenustato savo politikos rinkoje, taip pažeisdami konkurenciją reglamentuojančių Sutarties nuostatų pamatinę koncepciją (žr. 2003 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją*, T-224/00, Rink. p. II-2597, 120 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

69 Antra, reikia pažymėti, kad įgyvendinimo sąvoka, kaip ji suprantama pagal Sprendimą *pâte de bois I*, iš esmės grindžiama konkurencijos teisėje vartojama įmonės sąvoka, kaip ji suprantama pagal šio sprendimo 6 punkte minėtą teismo praktiką (šiuo klausimu taip pat žr. 1984 m. liepos 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Hydrotherm Gerätebau*, 170/83, Rink. p. 2999, 11 punktą ir 2011 m. kovo 29 d. Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg prieš Komisiją ir Komisija prieš ArcelorMittal Luxembourg ir kt.*, C-201/09 P ir C-216/09 P, Rink. p. I-2239, 95 punktą), kuriai turi tekti lemiamas vaidmuo nustatant Komisijos teritorinės kompetencijos taikyti šią teisę ribas.

70 Konkrečiai kalbant, jei įmonė, kuriai priklauso ieškovė, dalyvavo už EEE ribų sudarytame kartelyje, Komisija turi galėti vykdyti procedūras dėl poveikio, kurį šios įmonės elgesys turėjo konkurencijai vidaus rinkoje, ir skirti jai baudą, proporcingą žalai, kuri dėl šio kartelio padaryta konkurencijai minėtoje rinkoje. Šiuo atžvilgiu, kadangi ieškovės realizuotus LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tai pačiai įmonei kaip ir ieškovė priklausančios bendrovės integravo į galutinius produktus ir tuos produktus ši įmonė pardavė EEE, reikia daryti išvadą, kad kartelis paveikė sandorius, kurie įvyko iki šio pardavimo momento.

71 Tokiomis aplinkybėmis neturi lemiamos reikšmės tai, ar dėl kartelio pardavimai minėtos įmonės viduje buvo realizuoti padidintomis kainomis. Jei atsakymas į minėtą klausimą teigiamas, kartelio žalą parodo šios padidintos kainos. Jei neigiamas, žalą sudaro tai, kad kartelyje dalyvaujanti įmonė įgyja konkurencinį pranašumą, palyginti su kitomis įmonėmis, kurios realizuoja galutinius produktus su integruotais LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tačiau šiuos LCD perka už kainą, kuri nėra normalių rinkos sąlygų rezultatas. Šiuo atžvilgiu iš teismo praktikos matyti, kad neatsižvelgimas į įmonės vidaus tiekimų vertę neabejotinai ir nepateisinamai būtų naudingas vertikaliai integruotoms įmonėms, nes esant tokiai situacijai būtų galima neatsižvelgti į pelną, gautą dėl kartelio, todėl atitinkamai įmonei nebūtų skirta sankcija, proporcinga jos reikšmei produktų, su kuriais susijęs pažeidimas, rinkoje (šiuo klausimu žr. 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Europa Carton prieš Komisiją*, T-304/94, Rink. p. II-869, 127 ir 128 punktus).

72 Ieškovė šios teismo praktikos neginčija, tačiau pažymi, kad paprasčiausiai taikydama tokią praktiką nagrinėjamam atvejui Komisija galėjo pasiekti tikslą nesuteikti privilegijų vertikaliai integruotoms įmonėms. Taigi, priešingai, nei ginčijamame sprendime teigė Komisija, nebuvo būtina šiuo tikslu vartoti sąvokos „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“. Anot ieškovės, Komisija negali remtis minėtu Sprendimu *Europa Carton prieš Komisiją*, siekdama atsižvelgti į LCD, dėl kurių

sudarytas kartelis ir kurie už EEE ribų integruoti į galutinius produktus, parduodamus EEE, vertę. Bet koks galutinių produktų pardavimo prilyginimas LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimui nepriimtinas. Kita vertus vertikaliai integruotos įmonės vidaus pardavimai turi būti prilyginti pardavimams tretiesiems asmenims, todėl į juos reikia atsižvelgti apskaičiuojant baudą, jeigu jie padaryti EEE.

73 Konstatuotina, kad, kaip pažymi Komisija, minėtame Sprendime *Europa Carton prieš Komisiją* suformuotos teismo praktikos negalima aiškinti taip, kad Komisija neturi teritorinės kompetencijos tuo atveju, kai dėl produktų, kurie yra kartelio dalykas, iš pradžių sudaromas sandoris tarp dviejų bendrovių, įsteigtų už EEE ribų ir priklausančių įmonei, kuri dalyvavo kartelyje, o tada jie pasiekia vidaus rinką.

74 Nagrinėjamu atveju kartelio dalyvės, kurios, kaip ir ieškovė, buvo vertikaliai integruotos įmonės, už EEE ribų integravo LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, į galutinius produktus, parduodamus EEE. Taigi atveju, su kuriuo susidūrė Komisija, nebuvo galima paprasčiausiai perkelti minėtame Sprendime *Europa Carton prieš Komisiją* suformuotos teismo praktikos. Todėl Komisija turėjo teisę pritaikyti tą praktiką prie bylos aplinkybių tam, kad pasiektų joje nurodytą tikslą nesuteikti privilegijų vertikaliai integruotoms įmonėms, dalyvavusioms kartelyje.

75 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad atsižvelgusi į „tiesioginius perdarytų produktų pardavimus EEE“, kai apskaičiavo baudą, Komisija nepraplėtė neteisėtai savo teritorinės kompetencijos vykdyti procedūras dėl Sutartyse įtvirtintų konkurencijos taisyklių pažeidimų.

Dėl tariamos diskriminacijos, kurią lemia sąvoka „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“

76 Ieškovė tvirtina, kad sąvokos „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ neteisėtą pobūdį parodo tai, jog dėl jos vartojimo ieškovė buvo vertinama nepalankiai ir diskriminuojama, palyginti su kitomis to paties kartelio dalyvėmis.

– Pirminės pastabos

77 Primintina, kad vienodo požiūrio principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, įtvirtintas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 20 ir 21 straipsniuose.

78 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, pagal vienodo požiūrio principą reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, jei toks vertinimas negali būti objektyviai pagrįstas (žr. 2010 m. rugsėjo 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Akzo Nobel Chemicals ir Akcros Chemicals prieš Komisiją ir kt.*, C-550/07 P, Rink. p. I-8301, 55 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

79 Kiek tai susiję su baudos dydžio nustatymu, pagal nagrinėjamą principą Komisijai draudžiama taikant įvairius apskaičiavimo metodus diskriminuoti įmones, dalyvavusias susitarime ar derinant veiksmus, prieštaraujančius SESV 101 straipsnio 1 daliai (žr. 2012 m. liepos 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Alliance One International ir Standard Commercial Tobacco prieš Komisiją ir Komisija prieš Alliance One International ir kt.*, C-628/10 P ir C-14/11 P, 58 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

80 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad kiekvienai kartelio dalyvei skirtiną baudą Komisija apskaičiavo remdamasi trimis pardavimų kategorijomis, primintomis šio sprendimo 18 punkte. Tai, kad kategorija „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ buvo taikoma tik tam tikroms dalyvėms, nėra diskriminacija, nes Komisija įvertino galimybę taikyti šią kategoriją kiekvienai dalyvei remdamasi tais pačiais objektyviais kriterijais. Analogiškai tai, kad neatsižvelgimas į „netiesioginius pardavimus“ tam tikriems dalyviams galėjo būti labiau naudingas nei ieškovei, taip pat savaime nėra diskriminacija (šiuo

klausimu žr. minėto Sprendimo *Alliance One International ir Standard Commercial Tobacco prieš Komisiją ir Komisija prieš Alliance One International ir kt.* 135 ir 138 punktus ir generalinės advokatės J. Kokott išvados toje byloje 87 punktą).

– Dėl tariamos diskriminacijos, palyginti su *Samsung*

81 Ieškovė teigia, kad Komisija ją vertino ne taip palankiai kaip *Samsung*, nors šių dviejų įmonių situacijos tariamai buvo panašios. Šiuo atžvilgiu ieškovė nurodo, kad į *Samsung* vykdomą LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tiekimą EEE įsteigtoms savo dukterinėms bendrovėms, kurios juos integravo į galutinius produktus, apskaičiuojant baudą buvo atsižvelgta kaip į „tiesioginius perdarytų produktų pardavimus EEE“ tik tuomet, kai galutiniai produktai buvo parduoti EEE. Kita vertus, buvo atsižvelgta į visus LCD, dėl kurių sudarytas kartelis ir kuriuos ieškovė pardavė toms pačioms Europoje įsteigtoms *Samsung* dukterinėms bendrovėms, pardavimus kaip į „tiesioginius pardavimus EEE“, įskaitant atvejus, kai minėtos dukterinės bendrovės šiuos galutinius produktus pardavė už EEE ribų. Atsižvelgdama į šias aplinkybes ieškovė pabrėžia, kad tuo atveju, kai ji parduoda LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, *Samsung*, šie LCD nepalieka kartelio narių rato, todėl tai nėra tiekimas į rinką.

82 Iš pradžių reikia pažymėti, kad Komisija taikė vienodus kriterijus *Samsung* ir ieškovei. Viena vertus, ieškovės ar *Samsung* padaryti LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimai tretiesiems nepriklausomiems asmenims, įsteigtiems EEE, buvo priskirti prie „tiesioginių pardavimų EEE“. Kita vertus, į situacijas, kai ieškovė ar *Samsung* iš pradžių perduodavo LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kitoms tai pačiai įmonei priklausančioms bendrovėms, kurios juos integruodavo į galutinius produktus, parduodamus tretiesiems nepriklausomiems asmenims, buvo atsižvelgta kaip į „tiesioginius perdarytų produktų pardavimus EEE“, jei šie pardavimai tretiesiems asmenims buvo įvykdyti EEE.

83 Toliau reikia pažymėti, kad Komisija turėjo teisę prie „tiesioginių pardavimų EEE“ priskirti ieškovės pardavimus *Samsung* dukterinėms bendrovėms, įsteigtoms Europoje, nes nagrinėjami LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, buvo parduodami EEE įsteigtiems klientams, o tai neišvengiamai iškraipė konkurenciją vidaus rinkoje. Remiantis šio sprendimo 37 punkte minėta teismo praktika, žalos mastas turi būti įvertintas atsižvelgiant į ieškovės apyvartą, kurią sudarė, be kita ko, šie pardavimai.

84 Ieškovės argumentui, kad Komisija neturėjo atsižvelgti į kartelio dalyvių tarpusavio pardavimus, negalima pritarti. Jei produktas, kuris yra kartelio dalykas, parduodamas vidaus rinkoje, konkurencija joje iškraipoma ir Komisija turi į tai atsižvelgti apskaičiuodama baudą, kurią ji skiria įmonei, gavusiai naudos iš šio pardavimo. Šiuo atžvilgiu svarbu pabrėžti, kad SESV 101 straipsniu, kaip ir kitomis Sutartyse įtvirtintomis konkurencijos taisyklėmis, siekiama apsaugoti ne tik konkurentų ar vartotojų interesus, bet ir rinkos struktūrą, todėl ir pačią konkurenciją (minėto Sprendimo *T-Mobile Netherlands ir kt.* 38 punktas ir 2009 m. spalio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *GlaxoSmithKline Services ir kt. prieš Komisiją ir kt.*, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P ir C-519/06 P, Rink. p. I-9291, 63 punktas). Nagrinėjamu atveju konkurencijos vidaus rinkoje iškraipymą lemia ieškovės ir *Samsung* tarpusavio pardavimai.

85 Be to, nors tiesa, kad tam tikri LCD, dėl kurių sudarytas kartelis ir kuriuos *Samsung* dukterinės bendrovės, įsteigtos Europoje, pirko iš ieškovės, galėjo būti integruoti į galutinius produktus, parduodamus už EEE ribų, ši aplinkybė nepaneigia to, kad dviejų skirtingų įmonių tarpusavio pardavimai įvyko EEE, kai ieškovės LCD nusipirko iš *Samsung* dukterinės bendrovės, įsteigtos Europoje. Taigi Komisija galėjo padaryti išvadą, kad tai yra pardavimai, darantys poveikį konkurencijai vidaus rinkoje.

86 Kalbant apie tai, kad *Samsung* atveju Komisija atsižvelgė tik į LCD, dėl kurių sudarytas kartelis ir kuriuos Europoje įsteigtos *Samsung* dukterinės bendrovės integravo į galutinius produktus, parduodamus EEE, pardavimus, reikia pažymėti, kad šių LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pirmasis pardavimas trečiajai įmonei buvo įvykdytas parduodant galutinį produktą. Todėl siekdama atsižvelgti

tik į pardavimus, susijusius su EEE, Komisija turėjo teisę ar net pareigą apsiriboti atsižvelgimu į LCD, dėl kurių sudarytas kartelis ir kurie buvo integruoti į EEE parduodamus galutinius produktus, pardavimus.

87 Kalbant apie ieškovės argumentą, kad skirtumas, pagrįstas galutinio produkto paskirties vieta, prieštarauja 1974 m. kovo 6 d. Teisingumo Teismo sprendime *Istituto Chemioterapico Italiano ir Commercial Solvents prieš Komisiją* (6/73 ir 7/73, Rink. p. 223, 33 punktas) suformuotai teismo praktikai, reikia pažymėti, kad klausimas, kilęs byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas, skyrėsi nuo kylančiojo nagrinėjamu atveju. Toje byloje reikėjo išsiaiškinti, ar SESV 102 straipsnyje numatytas draudimas piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi taikomas tuo atveju, kai vidaus rinkoje įsteigtas tokios padėties turėtojas ja piktnaudžiaudamas mėgino pašalinti konkurentą, kuris taip pat buvo įsteigtas šioje rinkoje. Būtent šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas nusprendė, kad neturėjo reikšmės tai, ar nagrinėjamas elgesys buvo susijęs su šio konkurento eksporto veikla, ar jo veikla vidaus rinkoje. Teisingumo Teismas pabrėžė, kad pats minėto konkurento pašalinimas turi įtakos konkurencijos struktūrai vidaus rinkoje (minėto Sprendimo *Istituto Chemioterapico Italiano ir Commercial Solvents prieš Komisiją* 33 punktas). Nagrinėjamu atveju, priešingai, Komisija turėjo teisę apibrėžti kategoriją „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ taip, kad ji būtų apribota tik LCD, dėl kurių sudarytas kartelis ir kurie integruoti į EEE parduodamus galutinius produktus, pardavimais. Jei šis pirmasis produktų, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimas tretiesiems asmenims nebūtų įvykęs EEE, sąsaja tarp vidaus rinkos ir pažeidimo būtų per silpna.

88 Galiausiai, nors negalima atmesti to, kad netgi LCD, integruoti į kitus galutinius produktus, kuriuos *Samsung* parduoda tretiesiems asmenims, įsteigtiems už EEE ribų, vėliau gali grįžti į EEE ir taip iškraipyti joje konkurenciją, reikia priminti, kad remiantis nusistovėjusia teismo praktika Komisija turi didelę diskreciją pasirinkti baudų apskaičiavimo metodą. Šis 2006 m. gairėse įtvirtintas apskaičiavimo metodas numato įvairias lanksčias nuostatas, leidžiančias Komisijai įgyvendinti savo diskreciją nepažeidžiant 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [EB] 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) nuostatų (šiuo klausimu žr. 2009 m. rugsėjo 3 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Papierfabrik August Koehler ir kt. prieš Komisiją*, C-322/07 P, C-327/07 P ir C-338/07 P, Rink. p. I-7191, 112 punktą ir 2010 m. spalio 14 d. Sprendimo *Deutsche Telekom prieš Komisiją*, C-280/08 P, Rink. p. I-9555, 271 punktą). Be to, Komisija neprivalo konstatuoti bet kokio antikonkurencinio elgesio ir skirti už šį sankcijų (2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją*, T-71/03, T-74/03, T-87/03 ir T-91/03, neskelbiamo Rinkinyje, 369 punktas). Maža to, kadangi visoms vertikaliai integruotoms įmonėms Komisija taikė sąvoką „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“, į kurią nepatenka LCD, dėl kurių sudarytas kartelis ir kurie integruoti į galutinius produktus, parduodamus už EEE ribų, neatsižvelgiant į galutinių produktų realizavimo vietą, pardavimai, nebuvo laikomasi nepateisinamai skirtingo požiūrio.

– Dėl tariamo diskriminavimo, palyginti su kitomis dviem ginčijamo sprendimo adresatėmis

89 Ieškovė teigia, kad ji buvo diskriminuojama, palyginti su kitomis dviem kartelio dalyvėmis, t. y. LGD ir pagal Taivano teisę įsteigta bendrove *AU Optronics Corp.* (toliau – AUO), priklausančiomis grupėms, kurių vertikalaus integravimo lygis yra panašus į ieškovės. Anot ieškovės, kadangi Komisija šioms dalyvėms taikė tik sąvoką „tiesioginiai pardavimai EEE“, į jų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimus susijusioms bendrovėms buvo atsižvelgta tik tuo atveju, kai pirkėjas buvo EEE. Kita vertus, vartojant sąvoką „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ į ieškovės vidaus pardavimus buvo atsižvelgta net tuomet, kai jie buvo skirti dukterinėms bendrovėms, įsteigtoms už EEE ribų, jei galutiniai produktai, kuriuos šios dukterinės bendrovės realizavo integravusios į juos LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, buvo parduoti EEE. Komisijos daryto skirtumo diskriminacinis pobūdis juo labiau akivaizdus, turint mintyje tai, kad, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 394 ir 396 konstatuojamųjų

dalių, iš esmės ji naudojo tuos pačius įrodymus, siekdama įrodyti kartelio poveikį, viena vertus, ieškovės pardavimams jos dukterinėms bendrovėms ir, kita vertus, LGD ir AUO pardavimams bendrovėms, su kuriomis kiekviena jų buvo susijusi.

90 Pirma, reikia pažymėti, kad Komisija ginčijamame sprendime nepadarė išvados, jog LGD sudarė vieną įmonę, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 6 ir 69 punktuose minėtą teismo praktiką, kartu su pagal Korėjos teisę įsteigta bendrove *LG Electronics, Inc.* (toliau – LGE) ir pagal Nyderlandų teisę įsteigta bendrove *Koninklijke Philips Electronics NV* (toliau – *Philips*). Šios sąvokos Komisija netaikė ir AUO bei pagal Taivano teisę įsteigtai bendrovei *BenQ Corp.* (toliau – *BenQ*). Todėl LGD pardavimai LGE ir *Philips* bei AUO pardavimai *BenQ* buvo laikomi „tiesioginiais pardavimais EEE“, o ne „tiesioginiais perdarytų produktų pardavimais EEE“. Skirtingą požiūrį į ieškovės pardavimus pateisina tai, kad iš pradžių ji LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tos pačios įmonės viduje perdavė bendrovėms, įsteigtoms už EEE ribų; šios tuos LCD vėliau integravo į galutinius produktus, o juos ta pati įmonė pardavė tretiesiems EEE įsteigtiems asmenims. Šis objektyvus skirtumas pateisina ieškovės pardavimų priskyrimą prie kitos kategorijos nei ta, prie kurios buvo priskirti LGD pardavimai LGE ir *Philips*.

91 Antra, kadangi ieškovės kaltinimą, kurio santrauka pateikta šio sprendimo 89 punkte, galima aiškinti taip, kad juo Komisijai priekaištaujama dėl to, jog ši nepripažino, kad, viena vertus, LGD, LGE ir *Philips* ir, kita vertus, AUO ir *BenQ* atitinkamai sudaro vieną įmonę, iš pradžių reikia priminti, kad pagal teismo praktiką kaltinimas, susijęs su panaikinimo pagrindu, nepriimtinas dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimo, kai net darant prielaidą, kad šis pagrindas pagrįstas, skundžiamo akto panaikinimas remiantis šiuo pagrindu nesuteiktų satisfakcijos ieškovui (2011 m. birželio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Evropaïki Dynamiki prieš BCE*, C-401/09 P, Rink. p. I-4911, 49 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 1973 m. kovo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Marcato prieš Komisiją*, 37/72, Rink. p. 361, 2–8 punktus ir 2000 m. rugsėjo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *EFMA prieš Tarybą*, C-46/98 P, Rink. p. I-7079, 38 punktą).

92 Nagrinėjamu atveju ieškovės kaltinimas nepriimtinas dėl to, kad, darant prielaidą, jog Komisija suklydo, kai nusprendė, kad LGD, LGE ir *Philips*, kaip ir AUO su *BenQ*, atitinkamai nesudaro vienos įmonės, ši aplinkybė ieškovei negali būti naudinga. Priešingai, nei teigia ieškovė, šios tariamos Komisijos klaidos, net jeigu būtų įrodytos, neparodo, kad sąvoka „tiesioginiai perdarytų produktų pardavimai EEE“ yra klaidinga, nes šios sąvokos apibrėžimas nepriklauso nuo atvejų, kuriais ji buvo taikoma ar netaikoma. Taigi, jei Komisija būtų konstatavusi, kad kiekviena iš minėtų bendrovių grupių sudarė vieną įmonę, ji paprasčiausia turėtų neatsižvelgti į LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, perdavimus toje pačioje įmonėje kaip į „tiesioginius pardavimus EEE“. Kita vertus, Komisija turėtų patikrinti, kurie iš minėtų pardavimų tenkino pripažinimo „tiesioginiais perdarytų produktų pardavimais EEE“ sąlygas, kurios būtų lygiai tokios, kokios taikomos ieškovės pardavimams, priskirtiems prie šios kategorijos.

93 Bet kuriuo atveju, darant prielaidą, kad ieškovės kaltinimas, kurio santrauka pateikta šio sprendimo 89 punkte, priimtinas, reikia priminti, kad pagal teismo praktiką, pirma, vienodo požiūrio principo laikymasis turi būti derinamas su teisėtumo principo laikymusi, o tai reiškia, kad nė vienas asmuo negali gauti naudos iš kito asmens atžvilgiu padarytų neteisėtų veiksmų; antra, jei įmonė savo veiksmais pažeidė SESV 101 straipsnio 1 dalį, ji negali išvengti sankcijų motyvuodama tuo, kad bauda nebuvo skirta kitiems ūkio subjektams, kai, kaip nagrinėjamu atveju, į Sąjungos teismą dėl pastarųjų situacijos nebuvo kreiptasi (žr. 2006 m. lapkričio 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Peróxidos Orgánicos prieš Komisiją*, T-120/04, Rink. p. II-4441, 77 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

94 Dėl tų pačių priežasčių ieškovė negali gauti naudos dėl galimų Komisijos padarytų klaidų, susijusių su vertinimu, ar, viena vertus, LGD, LGE ir *Philips* ir, kita vertus, AUO ir *BenQ* atitinkamai sudaro vieną įmonę.

95 Dėl ieškovės nurodytos aplinkybės, kad pranešime apie kaltinimus Komisija padarė išvadą, jog LGD, LGE ir *Philips* sudarė vieną įmonę, reikia priminti, kad pagal teismo praktiką pranešimas apie kaltinimus yra negalutinis ir gali būti pakeistas per vertinimą, kurį vėliau atlieka Komisija, remdamasi pastabomis, kurias jai atsakydamos pateikė šalys, ir kitomis nustatytomis faktinėmis aplinkybėmis. Iš tikrųjų Komisija turi atsižvelgti į visos administracinės procedūros elementus tam, kad atsisakytų nepagrįstų kaltinimų arba kad performuluotų ir papildytų teisinius ir faktinius argumentus, kuriais ji grindžia savo nurodytus kaltinimus. Taigi pranešimas apie kaltinimus visiškai netrukdo Komisijai pakeisti savo pozicijos atitinkamų įmonių naudai (žr. 2008 m. liepos 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala*, C-413/06 P, Rink. p. I-4951, 63 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

96 Tai reiškia, kad Komisija neprivalo palikti šiame dokumente pateikto faktinių ir teisinių aplinkybių vertinimo. Priešingai, ji turi motyvuoti galutinį savo sprendimą pateikdama galutinius vertinimus, pagrįstus viso jos tyrimo rezultatais, turimais užbaigiant administracinę procedūrą. Be to, Komisija neprivalo paaiškinti galimų skirtumų tarp jos pateiktų galutinių vertinimų ir pranešime apie kaltinimus esančių laikinų vertinimų (žr. minėto Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala* 64 ir 65 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

97 Taigi Komisija neprivalėjo ginčijamame sprendime paaiškinti, kodėl galiausiai nusprendė, kad LGD nesudaro vienos įmonės su LGE ir *Philips*.

98 Galiausiai ieškovės argumentą, kad Komisijos motyvai ir įrodymai, nurodyti siekiant pagrįsti teiginį, kad tiek LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, vidiniai pardavimai įmonėms, tiek pardavimai įmonėms, susijusioms su dalyviais ypatingu ryšiu, iš esmės yra tokie patys, reikia atmesti kaip nepagrįstą. Ši aplinkybė neturi įtakos tam, kad vienos įmonės, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 6 ir 69 punktuose minėtą teismo praktiką, buvimas ar nebuvimas pakankamai pateisina tai, kad skirdama baudą Komisija skirtingai klasifikuoja vienu ar kitu atveju padarytus pardavimus.

99 Remiantis tuo, kas išdėstyta, reikia atmesti ir antrą pirmojo pagrindo dalį, todėl visas šis pagrindas turi būti atmestas.

2. *Dėl antrojo ieškinio pagrindo, siejamo su tuo, kad Komisija pažeidė SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį, kai padarė išvadą, kad darant pažeidimą dalyvavo ir LCD-TV*

100 Pateikdama šį pagrindą ieškovė, pirma, iš esmės ginčija tai, kad jos antikonkurencinį elgesį, susijusį tiek su LCD-TV, tiek su LCD-TI, galima pripažinti tuo pačiu vienu ir tęstiniu pažeidimu. Antra, ji kaltina Komisiją tuo, kad ši neatsižvelgė į tai, jog pagal Korėjos teisę įsteigti kartelio, kuris konstatuotas ginčijamame sprendime, dalyviai su Japonijoje įsteigtais LCD-TV tiekėjais sudarė susitarimą dėl šių produktų.

Pirminės pastabos

101 Pirmiausia reikia priminti, kad vieno pažeidimo sąvoka apima situaciją, kai kelios įmonės dalyvavo darant pažeidimą, kurį sudarė tęstinis elgesys siekiant vieno ekonominio tikslo – iškreipti konkurenciją, arba atskiri pažeidimai, kuriuos tarpusavyje sieja tas pats tikslas (visų elementų bendras tikslas) ir tie patys subjektai (tos pačios įmonės, žinančios, kad dalyvauja siekdamos bendro tikslo) (žr. 2010 m. balandžio 28 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Amann & Söhne ir Cousin Filterie prieš Komisiją*, T-446/05, Rink. p. II-1255, 89 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

102 Toliau reikia pažymėti, kad EB 101 straipsnio 1 dalis gali būti pažeista ne tik atskiru veiksmu, bet ir veiksmų daugetu arba tęstiniu elgesiu. Šio aiškinimo negalima užginčyti motyvuojant tuo, kad viena ar kelios šių veiksmų daugeto ar tęstinio elgesio sudedamosios dalys taip pat galėtų būti pripažintos atskiru minėtos nuostatos pažeidimu. Kai atskirais veiksmais vykdomas bendras planas, nes siekiama

vieno tikslo – iškreipti konkurenciją bendrojoje rinkoje, Komisija turi teisę, remdamasi dalyvavimu darant pažeidimą, kuris išnagrinėjamas visas, pripažinti atsakomybę už šiuos veiksmus (žr. minėto Sprendimo *Amann & Söhne ir Cousin Filterie prieš Komisiją* 90 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

103 Pažymėtina ir tai, kad vienas tikslas, kurio siekiama bendru planu, būdingu vienam tęstiniam pažeidimui, negali būti nustatytas esant bendrai nuorodai į konkurencijos rinkoje, su kuria susijęs pažeidimas, iškraipymą, nes žala konkurencijai, kaip tikslas ar poveikis, yra neatskiriamas bet kokio elgesio, kuriam taikoma SESV 101 straipsnio 1 dalis, elementas. Toks vieno tikslo apibrėžimas gali iš dalies panaikinti vieno tęstinio pažeidimo sąvokos prasmę, jeigu jo pasekmė būtų tokia, kad keli su ekonominiu sektoriumi susiję veiksmai, draudžiami pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį, turėtų būti nuolat kvalifikuojami kaip vieno pažeidimo elementai. Taigi, siekiant skirtingus veiksmus pripažinti vienu tęstiniu pažeidimu, reikia patikrinti, ar tarp jų yra vienas kito papildymo ryšys, t. y. ar kiekvienu iš jų buvo siekiama vienos arba kelių pasekmių normaliai konkurencijai ir prisidedama darant pažeidimą prie bendro antikonkurencinio poveikio, kurio norėjo jo autoriai, vykdantys bendrą, vieną tikslą turintį planą. Šiuo atžvilgiu reikia atsižvelgti į visas aplinkybes, kuriomis galima įrodyti arba paneigti tokį ryšį: taikymo laikotarpį, turinį (įskaitant naudotus metodus) ir atitinkamai į įvairių nagrinėjamų veiksmų tikslą (žr. minėto Sprendimo *Amann & Söhne ir Cousin Filterie prieš Komisiją* 92 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

104 Ieškovės argumentus reikia nagrinėti atsižvelgiant į šiuos principus, prieš tai priminus ginčijamame sprendime Komisijos padarytas išvadas, kurios yra svarbios šiuo atžvilgiu.

Ginčijamame sprendime padarytos išvados

105 Iš pradžių reikia pažymėti, kad pažeidimą, kuriuo Komisija kaltina ginčijamo sprendimo adresates, sudaro tai, kad jos dalyvavo, pirma, „Cristal susitikimuose“, per kuriuos nustatydavo minimalias LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kainas, diskutuodavo apie planuojamas savo kainas, kad būtų išvengta jų sumažėjimo, ir koordinuodavo savo kainų didinimą bei gamybos apimtis, ir, antra, dvišaliuose susitikimuose, per kuriuos buvo kalbama apie dalykus, dėl kurių buvo diskutuojama per „Cristal susitikimus“ (žr. šio sprendimo 15 punktą).

106 Konkrečiau kalbant, ginčijamame sprendime Komisija manė, kad, pirma, kartelio dalyvės sudarė vieną, sudėtinį ir tęstinį kartelį dėl LCD-TI ir LCD-TV, kurį sudarė keli susiję ir vienas nuo kito priklausantys veiksmai ir kuris tęsėsi per visą pažeidimo laikotarpį, siekdamos padidinti ir išlaikyti minėtų LCD kainas pasaulyje ir EEE (283 konstatuojamoji dalis).

107 Antra, remiantis ginčijamu sprendimu, kainų nustatymas jas padidinus pritaikius kainų ribas ir pateikus minimalias ar tikslines kainas, ir bendros pozicijos bei ateities strategijos priėmimas dėl kainas lemiančių parametrų, pavyzdžiui, gamybos, pajėgumų, tiekimo ir paklausos, kartu taikant priežiūros sistemą, kad būtų užtikrintas sudarytų susitarimų laikymasis, taip pat yra elementai, sudarantys dalį bendro plano, kuriuo siekiama bendro tikslo – kontroliuoti LCD-TI ir LCD-TV pardavimų kainas pasaulyje, įskaitant EEE (284 konstatuojamoji dalis).

108 Trečia, Komisija pažymėjo, kad pažeidimo požymiai, įvykdymo būdai ir organizavimas atitiko tokį patį modelį per visą pažeidimo laikotarpį. Remiantis ginčijamu sprendimu, nors slapto susitarimo veikimo būdas laikui bėgant neabejotinai pasikeitė, tai reikia laikyti normaliu reiškiniu, atsižvelgiant į tai, kad kartelis tęsėsi ilgą laiką ir jo dalyviai prisitaikydavo prie pasikeitusių aplinkybių, be kita ko, tam, kad nebūtų nustatyti. Pavyzdžiui, ginčijamame sprendime buvo pažymėta, jog netgi tai, kad kartelio susitikimuose, vykusiuose nuo 2005 m. gegužės mėn., dalyvavo sekretoriato darbuotojai, o ne vadovai, kaip buvo anksčiau, nepakeitė susitikimų pobūdžio, nes juose ir toliau buvo siekiama nustatyti kainas ir kontroliuoti parametrus, kaip antai LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, gamybą (287 konstatuojamoji dalis).

109 Ketvirta, Komisija pripažino, kad diskusijose, vykusiose per pirmuosius kartelio metus, didžiausias dėmesys buvo skiriamas LCD-TI, ir nurodė, kad nuo 2002 m. rugsėjo mėn. šios diskusijos vyko ir dėl LCD-TV. Vis dėlto ji pažymėjo, kad kai kitos kartelio dalyvės pradėjo gaminti LCD-TV, jos tarpusavyje pradėjo keistis duomenimis ir apie juos. Šiuo atžvilgiu Komisija pabrėžė, kad, pirma, nuo tada dėl LCD-TV buvo nuolat diskutuojama per tuos pačius susitikimus kaip ir tuos, kuriuose buvo kalbama apie LCD-TI, ir, antra, dalyvės turėjo galimybę perskirstyti įvairių tipų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, gamybos pajėgumus, siekdamos daryti įtaką šių produktų paklausai ir atitinkamai kainai. Tuo remdamasi Komisija padarė išvadą, kad tos pačios įmonės dėl LCD-TV siekė tokio paties tikslo ir laikėsi tokio paties veikimo modelio pagal tą patį bendrą planą kaip ir nuo 2001 m. vykusių diskusijų dėl LCD-TI atveju (288 ir 289 konstatuojamosios dalys).

Argumentų, kuriais ginčijamos ginčijamame sprendime padarytos išvados, vertinimas

110 Iš daugelio Komisijos surinktų dokumentų matyti, kad kartelio dalyvės turėjo galimybę perskirstyti LCD-TI ir LCD-TV gamybos pajėgumus, siekdamos daryti įtaką šių produktų paklausai ir atitinkamai jų kainoms.

111 Šiuo atžvilgiu, pirma, ginčijamo sprendimo 154 konstatuojamoje dalyje cituojami 2003 m. birželio 11 d. „Cristal susitikimo“, kuriame dalyvavo ieškovė, dalyvės užrašai, kuriuose [*konfidencialu*] pranešimas buvo suformuluotas taip:

„<...> jei esami monitorių ir kompaktinių nešiojamųjų kompiuterių sektorių klientai sumažins savo užsakymus, reaguojant į tai, gamybos pajėgumai bus nukreipti į televizorių gamybą <...>“

112 Antra, iš elektroninio laiško, susijusio su 2003 m. liepos 9 d. „Cristal susitikimu“, paminėto ginčijamo sprendimo 155 konstatuojamojoje dalyje, matyti, kad ieškovė spręsdavo dėl savo prioritetų paskirstant LCD gamybos pajėgumus tarp LCD-TV ir LCD-TI atsižvelgdama į tikėtiną pelno maržą. Tame pačiame elektroniniame laiške kalbama apie [*konfidencialu*] gamybos pajėgumų perskirstymą nuo LCD-TI į LCD-TV. Be to, vieno iš šio susitikimo dalyvių surašytame protokole minima aplinkybė, kuri pakartojama ginčijamo sprendimo 156 konstatuojamojoje dalyje, kad ieškovei monitorių gamyba buvo būdas absorbuoti visus turimus gamybos pajėgumus.

113 Trečia, [*konfidencialu*] vidiniame elektroniniame laiške, susijusiame su 2004 m. vasario 5 d. „Cristal susitikimo“, vykusio ieškovės patalpose, protokolu, nurodyta, kad [*konfidencialu*] perkėlė savo gamybos pajėgumus, be kita ko, į LCD-TV.

114 Ketvirta, ginčijamo sprendimo 187 konstatuojamojoje dalyje Komisija pateikė nuorodą į 2004 m. lapkričio 4 d „Cristal susitikimo“ dalyvio užrašus, kuriuose minimos diskusijos dėl gamybos pajėgumų perskirstymo tarp įvairių LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tipų, siekiant paveikti paklausą. Konkrečiai kalbant, [*konfidencialu*] patvirtino „savo ketinimą pradėti gaminti MEP 17“ tik tuo atveju, jei televizorių rinkos paklausa bus ribota ir jeigu ji neturės alternatyvų. Pagal šiuos užrašus ieškovės tam tikrų LCD-TV pasiūla tapo nepakankama, nes ji nukreipė savo gamybos pajėgumus į kitus LCD [*konfidencialu*], t. y. LCD-TI, kaip ieškovė patvirtino atsakydama į rašytinį Bendrojo Teismo klausimą.

115 Penkta, ginčijamo sprendimo 192 konstatuojamojoje dalyje Komisija mini su 2005 m. sausio 7 d. „Cristal susitikimu“, kuriame dalyvavo ieškovė, susijusius užrašus, iš kurių matyti, kad kita kartelio dalyvė perkėlė savo monitorių gamybos pajėgumus į nešiojamuosius kompiuterius ir televizorius.

116 Šešta, ginčijamo sprendimo 220 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodo tai, kad, remiantis [*konfidencialu*] ataskaita dėl 2005 m. lapkričio 4 d. „Cristal susitikimo“, ieškovė tame susitikime pristatė savo pardavimų apimtis ir gamybos pajėgumus. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad toje ataskaitoje minima tai, kad 2005 m. lapkričio mėn. ieškovė naudojo beveik 100 % tam tikrų gamybos įrenginių gamybos pajėgumų LCD-TV gaminti.

117 Septinta, ginčijamo sprendimo 223 konstatuojamojoje dalyje Komisija kalba apie dokumentus, susijusius su 2005 m. gruodžio 6 d. „Cristal susitikimu“, kuriame dalyvavo ieškovė; juose teigiama, kad viena iš kartelio dalyvių perkėlė dalį savo gamybos pajėgumų į televizorius ir nešiojamuosius kompiuterius.

118 Šios aplinkybės parodo, kad kartelio dalyvės, įskaitant ieškovę, turėjo galimybę perkelti ir kelis kartus faktiškai perkėlė savo gamybos pajėgumus iš LCD-TI į LCD-TV, ir atvirkščiai, siekdamos išlaikyti sutartas vienų ir kitų produktų kainas arba bent jau tam, kad apribotų jų mažėjimą. Todėl šios aplinkybės leidžia daryti išvadą, kad tarp priimtų sprendimų ir informacijos, kuria pasikeista dėl dviejų kategorijų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, buvo papildymo ryšys, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 103 punkte minėtą teismo praktiką.

119 Kalbant apie ieškovės nurodytą tariamai paviršutinį ir epizodinį kartelio dalyvių tarpusavio keitimosi informacija apie LCD-TV pobūdį, reikia pažymėti, kad ginčijamame sprendime esantys įrodymai visų pirma patvirtina, kad kartelio susitikimų dalyvės kelis kartus sutarė išlaikyti nustatytą LCD-TV kainų lygį. Kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 154 konstatuojamojoje dalyje, per 2003 m. birželio 11 d. „Cristal susitikimą“ buvo pasikeista informacija, be kita ko, apie kainų strategiją (kainų politiką), kurią ketino taikyti viena iš kartelio dalyvių LCD-TV srityje. Taip pat buvo išnagrinėtos lentelės, susijusios su įvairių tipų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kainų tendencijomis 2003 m. gegužės, birželio ir liepos mėnesiais. Vienoje iš šių lentelių pateikti duomenys apie LCD-TV. Toliau ginčijamo sprendimo 165 konstatuojamojoje dalyje Komisija kalba apie dokumentus, susijusius su 2003 m. lapkričio 7 d. „Cristal susitikimu“, iš kurių matyti, kad dalyvės išsikėlė tikslą padidinti nešiojamiesiems kompiuteriams skirtų LCD kainas ir išlaikyti kitų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, kainų lygį (aiškiai paminėdamos LCD-TV). Šio susitikimo protokolo priede yra pateiktos lentelės, o jose nurodytos daugelio kategorijų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, įskaitant LCD-TV, kainos 2003 m. Kiti pavyzdžiai to, kad kartelio susitikimų diskusijos buvo susijusios su duomenimis, pavyzdžiui, kaina ir gamybos pajėgumais, ne tik apie LCD-TI, bet ir apie LCD-TV, pateikiami ginčijamo sprendimo 167, 171, 173, 174, 202 ir 214 konstatuojamosiose dalyse bei Komisijos bylos dokumentuose; nuorodos į juos pateikiamos šiuose konstatuojamosiose dalyse.

120 Net jeigu kartelio dalyvės keitėsi daugiau informacijos arba slaptesne informacija apie LCD-TI nei apie LCD-TV, vis dėlto Komisijos surinkti įrodymai patvirtina, kad visa šia informacija buvo keičiamasi tuo pačiu metu, dažnai tuose pačiuose dokumentuose ir visų pirma siekiant to paties tikslo. Be to, tai, kad ieškovė pateikė slaptą ir išsamią informaciją, matyti iš ginčijamo sprendimo 202 konstatuojamosios dalies, kurioje Komisija cituoja dokumentą, susijusį su 2005 m. gegužės 5 d. „Cristal susitikimu“; iš jo matyti, kad, kiek tai susiję su ieškove, atsižvelgiant į sumažėjusius pajėgumus, LCD-TV kategorijos kaina gegužės mėnesį padidėjo nuo 5 iki 10 Jungtinių Amerikos Valstijų dolerių (USD), todėl apskritai kaina padidėjo iki 230 USD.

121 Dėl ieškovės argumento, kad diskusijos apie LCD-TV, jos manymu, parodo pastovaus šių produktų kainų mažėjimo tendenciją, reikia pažymėti, jog keliuose dokumentuose, kuriais Komisija rėmėsi ginčijamame sprendime, kalbama apie kartelio dalyvių ketinimą išlaikyti nustatytus šių LCD kainų lygius ir apie tai, kad trumpuoju laikotarpiu kainų mažėjimas buvo mažai tikėtinas (žr. ginčijamo sprendimo 165, 167, 173 ir 207 konstatuojamąsias dalis). Bet kuriuo atveju, net jeigu kartelio diskusijos dažnai baigdavosi tik sprendimais sumažinti kainas, vis dėlto dėl šio elgesio derinimo buvo iškraipyta konkurencija, nes mažesnės kainos buvo derinamos, o jos būtų galėjusios būti mažesnės nesant veiksmų derinimo. Be to, galimybė perskirstyti gamybos pajėgumus, dėl kurios buvo diskutuojama kartelyje, jo dalyvėms leido koordinuotai ir pagal bendrą planą reaguoti į mažesnes LCD-TV kainas.

122 Dėl ieškovės taip pat nurodytos aplinkybės, kad darbuotojai, kuriuos į kartelio susitikimus siuntė jo dalyvės, specializavosi LCD-TI, o ne LCD-TV srityje, reikia pažymėti, jog nors tai galima paaiškinti tuo, kad LCD-TI turėjo didesnę reikšmę atitinkamoms įmonėms, vis dėlto ji nereiškia, kad dėl LCD-TV buvo diskutuojama tik paviršutiniškai ir epizodiškai. Kaip teisingai pažymi Komisija, ši

aplinkybė parodo, kad informacija apie LCD-TV buvo keičiamasi iš anksto apgalvojus, nes susitikimuose dalyvaujantys darbuotojai turėjo pasirengti šiuo pagrindinei jų veiklos sričiai nepriklausančiu klausimu.

123 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad keitimasis duomenimis apie LCD-TV priklausė tam pačiam bendram planui kaip ir keitimasis duomenimis apie LCD-TI, todėl tai buvo tas pats vienas ir tęstinis pažeidimas.

124 Kiti ieškovės argumentai nepaneigia išvados, kad tai buvo vienas tęstinis pažeidimas, susijęs tiek su LCD-TI, tiek su LCD-TV, už kurį Komisija turėjo teisę nubausti skirdama bendrą baudą.

125 Pirma, neturi reikšmės tai, kad dėl duomenų, susijusių su LCD-TV, kartelio dalyvės pradėjo diskutuoti pasibaigus pirmajam etapui, kai kartelis buvo susijęs tik su LCD-TI. Kadangi įrodyta, kad keitimasis informacija ir per kartelio susitikimus priimti sprendimai dėl LCD-TV priklausė tam pačiam bendram planui kaip ir LCD-TI atveju, neturi reikšmės tai, kada šis kartelis buvo išplėstas kiekvienos dalyvės atveju. Be to, reikia pabrėžti, kad apskaičiuodama baudos dydį Komisija atsižvelgė į kiekvienos ginčijamo sprendimo adresatės reikšmingų pardavimų vertės vidurkį per visą pažeidimo laikotarpį. Šiam vidurkiui įtakos turi tai, kad pažeidimo laikotarpio pradžioje ieškovė negamino LCD-TV ir tai jai yra naudinga.

126 Be to, tai, kad ieškovė LCD-TV negamino tuo metu, kai su jais susijusiais duomenimis buvo pradėta keistis per „Cristal susitikimus“, nepaneigia aplinkybės, kad ieškovė, išplėtusi savo veiklą taip, kad ji apimtų LCD-TV, galėjo pasinaudoti turima informacija apie kitų kartelio dalyvių, kurie į šį sektorių atėjo anksčiau nei ji, kainas ir gamybos apimtis. Šiuo atžvilgiu iš teismo praktikos matyti, kad įmonė gali būti laikoma atsakinga už suderintus veiksmus, net jeigu jos dalyvavimas apsiriboja tuo, kad ji tik gauna informaciją apie būsimą savo konkurentų elgesį (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lafarge prieš Komisiją*, T-54/03, neskelbiamo Rinkinyje, 459 ir 460 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką). Taigi įmonė gali būti tiesiogiai atlikusi tik kelis vieną ir tęstinį pažeidimą sudarančius antikonkurencinius veiksmus, tačiau ji žinojo apie visus numatytus ar įgyvendintus kitų kartelio dalyvių neteisėtus veiksmus siekiant tų pačių tikslų arba galėjo protingai juos numatyti ir buvo pasirengusi prisiimti riziką. Tokiu atveju Komisija turi teisę pripažinti šią įmonę atsakinga už visą antikonkurencinį elgesį, sudarantį tokį pažeidimą, todėl ir už visą pažeidimą (2012 m. gruodžio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, 43 punktas).

127 Tokiomis aplinkybėmis nėra reikalo nagrinėti dokumento, kuriuo Komisija rėmėsi darydama išvadą, kad kartelis buvo išplėstas LCD-TV nuo 2002 m. rugsėjo mėn., įrodomosios galios, kurią ginčija ieškovė.

128 Antra, nesvarbu tai, kad LCD-TI ir LCD-TV gali priklausyti skirtingoms rinkoms, kaip teigia ieškovė. Šiuo atžvilgiu iš pradžių reikia priminti, kad vienas pažeidimas nebūtinai turi būti susijęs su tuo pačiu produktu ar su produktais, kurie gali vienas kitą pakeisti. Šiuo tikslu svarbūs ir kiti kriterijai, kaip antai nagrinėjamų veiksmų tikslų tapatumas ar skirtingumas, juos atliekančių įmonių tapatumas, šių veiksmų įgyvendinimo tvarkos tapatumas, įmonių vardu veiksmus atliekančių fizinių asmenų tapatumas ir šių veiksmų geografinės taikymo srities tapatumas (šiuo klausimu žr. 2012 m. gruodžio 12 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Almamet prieš Komisiją*, T-410/09, 172 ir 174 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką). Nagrinėjamu atveju šie kriterijai tenkinami, kaip tai matyti iš šio sprendimo 110–127 punktų.

129 Be to, pagal nusistovėjusią teismo praktiką, taikant SESV 101 straipsnio 1 dalį, reikia apibrėžti atitinkamą rinką siekiant nustatyti, ar susitarimu gali būti paveikta valstybių narių tarpusavio prekyba ir ar jo tikslas arba poveikis yra konkurencijos vidaus rinkoje trukdymas, ribojimas arba iškraipymas. Todėl pareigą sprendime, priimtame taikant SESV 101 straipsnio 1 dalį, apibrėžti atitinkamą rinką Komisija turi tik tuo atveju, jei be tokio apibrėžimo neįmanoma nustatyti, ar atitinkamas susitarimas,

įmonių asociacijos sprendimas ir suderinti veiksmai gali paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą ir ar jo tikslas ar poveikis yra konkurencijos vidaus rinkoje trukdymas, ribojimas arba iškraipymas (2005 m. spalio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, T-38/02, Rink. p. II-4407, 99 punktas ir 2005 m. gruodžio 6 d. Sprendimo *Brouwerij Haacht prieš Komisiją*, T-48/02, Rink. p. II-5259, 58 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 2006 m. vasario 16 d. Teisingumo Teismo nutarties *Adriatica di Navigazione prieš Komisiją*, C-111/04 P, neskelbiamos Rinkinyje, 31 punktą).

130 Nagrinėjamu atveju ieškovė neginčija, kad kartelis galėjo paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą ir kad jo tikslas buvo konkurencijos vidaus rinkoje ribojimas ir iškraipymas.

131 Be to, teismo praktikoje taip pat pažymėta, kad rinka, apie kurią kalbama Komisijos sprendime, kuriuo konstatuojamas SESV 101 straipsnio pažeidimas, nustatoma atsižvelgiant į kartelinius susitarimus ir kartelio veiklą (žr. 2011 m. kovo 24 d. Bendrojo Teismo sprendimo *IBP ir International Building Products France prieš Komisiją*, T-384/06, Rink. p. II-1177, 118 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Nagrinėjamu atveju, kaip teisingai pažymi Komisija, kartelio narės antikonkurencinį elgesį sąmoningai sukoncentravo tiek į LCD-TI, tiek į LCD-TV.

132 Toliau reikia išnagrinėti argumentą, kurį ieškovė kildina iš 2003 m. gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Adriatica di Navigazione prieš Komisiją* (T-61/99, Rink. p. II-5349, 36 punktas), kai tvirtina, kad Komisija netinkamai apibrėžė atitinkamas rinkas, todėl neteisingai suprato ginčijamame sprendime konstatuoto pažeidimo tikslų pobūdį ir mastą.

133 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad minėto Sprendimo *Adriatica di Navigazione prieš Komisiją* 30 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, jog kaltinimai dėl Komisijos pasirinkto atitinkamos rinkos apibrėžimo gali būti susiję ne tik su konkurencijos vidaus rinkoje apribojimo ir poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai buvimu, bet su kitais SESV 101 straipsnio 1 dalies taikymo veiksniais, kaip antai nagrinėjamo kartelio apimtimi, jo specifiniu ar bendru pobūdžiu, taip pat kiekvienos suinteresuotųjų įmonių individualaus dalyvavimo apimtimi. Be to, minėto sprendimo 31 ir 32 punktuose Bendrasis Teismas pabrėžė, kad Komisijos sprendimas, kuriuo konstatuojamas dalyvavimas kartelyje, gali turėti įtakos šio sprendimo adresatų santykiams su trečiaisiais asmenimis. Taip pat pageidautina, kad priimdama sprendimą, kuriuo konstatuojamas įmonės dalyvavimas darant sudėtinį, kolektyvinį ir nepertraukiamą pažeidimą, Komisija ne tik patikrintų, ar laikytasi specialių SESV 101 straipsnio 1 dalies taikymo sąlygų, bet ir turėtų mintyje tai, kad nors toks sprendimas reiškia asmeninę kiekvieno adresato atsakomybę, šie adresatai atsakingi tik už savo dalyvavimą imantis kolektyvinių veiksmų, už kuriuos skirtos sankcijos ir kurie tinkamai apibrėžti.

134 Vis dėlto nagrinėjamu atveju negalima sutikti su ieškovės argumentu, netgi jeigu jis būtų aiškinamas atsižvelgiant į šią teismo praktiką. Iš šio sprendimo 110–127 punktų matyti, kad Komisija pripažino ieškovę atsakinga tik už pažeidimą, kuris pasireiškė dalyvavimu „Cristal susitikimuose“ ir su jais susijusiuose dvišaliuose susitikimuose, kurių tikslas buvo koordinuoti tiek LCD-TI, tiek LCD-TV kainas ir gamybos pajėgumus. Taigi dėl tikslesnio su karteliu susijusių rinkų apibrėžimo nebuvimo ieškovei nekilo pavojus, į kurį Bendrasis Teismas atkreipė dėmesį minėtame Sprendime *Adriatica di Navigazione prieš Komisiją* ir apie kurį kalbama šio sprendimo 133 punkte.

Neatsižvelgimas į kontaktus su Japonijos tiekėjais

135 Ieškovė kaltina Komisiją, kad ši neatsižvelgė į tai, jog pažeidimo, kuris konstatuotas ginčijamame sprendime, dalyvės, įsteigtos pagal Korėjos teisę, tariamai derino veiksmus su LCD-TV tiekėjais, įsteigtais pagal Japonijos teisę, kurie kartu su minėtomis Korėjos dalyvėmis yra pagrindiniai veikėjai šioje rinkoje, o ieškovė joje vaidina tik antraeilį vaidmenį. Anot ieškovės, tikrą pažeidimą, dėl kurio

Komisija turėjo vykdyti procedūras šių LCD atžvilgiu, sudarė tai, kad pagrindinės šios rinkos dalyvės derino veiksmus. Todėl Komisija pažeidė pareigą motyvuoti, vienodo požiūrio principą ir proporcingumo principą.

Pirminės pastabos

136 Reikia pažymėti, kad nors pagal teismo praktiką, susijusią su vieno tęstinio pažeidimo sąvoka, Komisija gali vykdyti vieną procedūrą ir priimti vieną sprendimą bendrai dėl kelių veiksmų, dėl kurių būtų galima vykdyti atskiras procedūras, joje nenustatyta Komisijos pareiga taip elgtis. Taigi, net jeigu Japonijoje įsteigtų LCD-TV tiekėjų ir kartelio, su kuriuo susijęs ginčijamas sprendimas, dalyvių iš Korėjos tariami suderinti veiksmai būtų SESV 101 straipsnio pažeidimas ir šis pažeidimas būtų dalis to paties vieno tęstinio pažeidimo kaip ir tas, kuris konstatuotas ginčijamame sprendime, Komisija vis dėlto neturėtų pareigos vykdyti vienos procedūros dėl visų šių veiksmų.

137 Komisija turi diskreciją dėl pradedamų procedūrų apimties. Šiuo klausimu, remiantis teismo praktika, ji negali būti įpareigota konstatuoti kokį nors antikonkurencinį elgesį ir už jį nubausti, o Sąjungos teismai negali nuspręsti (nebent tai būtų daroma siekiant sumažinti baudą), kad Komisija, atsižvelgusi į turimus įrodymus, turėjo konstatuoti konkrečios įmonės konkrečiu laikotarpiu padarytą pažeidimą (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją* 369 ir 370 punktus).

138 Naudojimuisi šia diskrecija taikoma teisminė kontrolė. Vis dėlto iš teismo praktikos matyti, kad tik jeigu būtų galima įrodyti, jog Komisija be objektyvių priežasčių pradėjo dvi atskiras procedūras dėl vienos faktinės situacijos, jos sprendimą būtų galima pripažinti piktnaudžiavimu įgaliojimais (šiuo klausimu žr. 2010 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Alrosa*, C-441/07 P, Rink. p. I-5949, 89 punktą).

139 Nagrinėjamu atveju Komisija padarė išvadą, kad ji neturėjo arba dar neturi pakankamų įrodymų prieš Japonijoje įsteigtus tiekėjus, todėl nusprendė jų atžvilgiu nevykdyti procedūrų tuo pačiu metu kaip prieš ieškovę ir kitas ginčijamo sprendimo adresates, kurių atžvilgiu ji turėjo daug pažeidimo buvimo įrodymų tiek dėl LCD-TI, tiek dėl LCD-TV, kaip konstatuota šiame sprendime (110–134 punktai). Ši aplinkybė yra objektyvi priežastis, pateisinanti Komisijos sprendimą. Vis dėlto reikia pažymėti, kad per procedūrą, pradėtą prieš Japonijoje įsteigtus tiekėjus, Komisija ieškovės atžvilgiu turės laikytis, be kita ko, *ne bis in idem* principo.

Dėl tariamo pareigos motyvuoti pažeidimo

140 Ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisija turėjo paaiškinti priežastis, dėl kurių ji į procedūrą, pasibaigusią ginčijamo sprendimo priėmimu, neįtraukė Japonijoje įsteigtų LCD-TV tiekėjų.

141 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Komisija neturėjo jokios pareigos ginčijamame sprendime nurodyti priežastis, dėl kurių ši procedūra nebuvo vykdoma prieš Japonijoje įsteigtus tiekėjus. Remiantis teismo praktika, pareiga motyvuoti aktą negali apimti institucijos, kuri yra jo autorė, pareigos nurodyti motyvų, kodėl ji nepriėmė kitų panašių aktų, skirtų trečiosioms šalims (šiuo klausimu žr. 2004 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, Rink. p. II-2501, 414 punktą ir 2006 m. liepos 4 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hoek Loos prieš Komisiją*, T-304/02, Rink. p. II-1887, 63 punktą).

Dėl tariamo vienodo požiūrio principo pažeidimo

142 Reikia priminti, kad, remiantis šio sprendimo 93 punkte minėta teismo praktika, jei įmonė dėl savo elgesio pažeidė SESV 101 straipsnio 1 dalį, ji negali išvengti sankcijų motyvuodama tuo, kad kitiems ūkio subjektams nebuvo skirtos baudos, netgi kai, kaip nagrinėjamu atveju, Sąjungos teismas

nenagrinėjo jų situacijos. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad nors tiesa, kad Komisija neturi teisės diskriminuoti atskirų įmonių, dalyvavusių tame pačiame kartelyje, vis dėlto pažeidimą, kuriuo kaltinama ieškovė, sudaro Taivane ir Korėjoje įsteigtų LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, tiekėjų veiksmų derinimas „Cristal susitikimuose“ ir su jais susijusiuose dvišaliuose susitikimuose. Kadangi Japonijoje įsteigti tiekėjai nedalyvavo derinant šiuos veiksmus, ginčijamame sprendime šiuo atžvilgiu nėra laikomasi skirtingo požiūrio.

143 Dėl ieškovės argumento, kad svarbios yra tik tos diskusijos apie LCD-TV, kuriose dalyvavo Japonijoje įsteigti tiekėjai ir nedalyvavo ieškovė, užtenka priminti, jog Komisija pateikė pakankamai įrodymų, kad ginčijamo sprendimo adresatės derino veiksmus turėdamos bendrą planą tiek dėl LCD-TI, tiek dėl LCD-TV (žr. šio sprendimo 105–134 punktus). Šie suderinti veiksmai yra pažeidimas, dėl kurio Komisija turėjo teisę vykdyti procedūrą, neatsižvelgdama į tai, ar buvo kitų pažeidimų dėl LCD-TV, kuriuos darant, be ieškovės, galėjo dalyvauti kai kurios kitos ginčijamo sprendimo adresatės.

144 Atsakant į argumentą, kurį iškovė grindžia Komisijos administracine praktika, visų pirma 2008 m. spalio 15 d. Komisijos sprendimu C (2008) 5955 galutinis, susijusiu su [EB] 81 straipsnio taikymo procedūra (byla COMP/39.188 – Bananai) (toliau – Sprendimas *Bananai*), reikia priminti, kad, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, Komisijos sprendimų praktika negali būti teisinis pagrindas skiriant baudas konkurencijos srityje, o sprendimai kitose bylose yra tik papildoma gairė dėl diskriminacijos buvimo, mat mažai tikėtina, kad bylų aplinkybės, kaip antai atitinkamos rinkos, prekės, įmonės ir laikotarpiai, bus tapačios (žr. 2008 m. spalio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Carbone-Lorraine prieš Komisiją*, T-73/04, Rink. p. II-2661, 92 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

145 Siekiant pabrėžti Sprendimo *Bananai* ir šios bylos faktinių aplinkybių skirtumus reikia pažymėti, kad vienam iš minėtame sprendime nagrinėjamą pažeidimą padariusių asmenų dėl lengvinančių aplinkybių bauda buvo sumažinta 10 %, motyvuojant tuo, jog iš bylos medžiagos nematyti, kad šis asmuo žinojo tam tikrus šio pažeidimo veiksmus, kuriuos darant jis tiesiogiai nedalyvavo, ar kad galėjo pagrįstai juos numatyti (žr. Sprendimo *Bananai* 465 ir 466 konstatuojamąsias dalis).

146 Vis dėlto šios bylos aplinkybės nėra panašios, nes ieškovė, kuri neabejotinai dalyvavo visuose ginčijamame sprendime konstatuoto pažeidimo aspektuose, remiasi tuo, kad nedalyvavo darant pažeidimą, kurį darė kitos įmonės.

147 Bet kuriuo atveju, kaip teisingai pažymi Komisija, net jeigu Korėjoje įsteigtų LCD-TV tiekėjų dvišaliai kontaktai su Japonijoje įsteigtais šių produktų tiekėjais būtų vienas tęstinis pažeidimas, apimantis tą, kuris konstatuotas ginčijamame sprendime, ir net jeigu ieškovė būtų nežinojusi apie šiuos dvišalius kontaktus, dėl šių aplinkybių ieškovei pateikti kaltinimai dalyvavimu darant ginčijamame sprendime konstatuotą pažeidimą netampa nepagrįsti ir jai skirta bauda neturi būti sumažinta. Nėra pagrindo teigti, kad platesnės apimties kartelio, apimančio Japonijoje įsteigtus tiekėjus, atveju skirta bauda galiausiai reikštų mažesnę baudą ieškovei. Šiuo atžvilgiu baudos sumažinimą, kurį Komisija dėl lengvinančių aplinkybių būtų galėjusi taikyti ieškovei, kompensuotų ar net viršytų jos padidėjimas, kurį lemtų didesnės procentinės dalies taikymas, kiek tai susiję su pažeidimo sunkumu ir „papildoma suma“.

Dėl tariamo proporcingumo principo pažeidimo

148 Ieškovė teigia, kad buvo pažeistas proporcingumo principas, nes Komisija neatsižvelgė į tai, jog su LCD-TV susijęs antikonkurencinis elgesys buvo ne toks rimtas kaip LCD-TI atveju.

149 Atsakant į šį argumentą visų pirma reikia pažymėti, kad Komisija padarė teisingą išvadą, jog tai buvo vienas tęstinis pažeidimas. Šiuo atžvilgiu iš teismo praktikos matyti, kad Komisija neprivalo atskirai išnagrinėti kiekvieno vieno pažeidimo aspekto, nes, be kita ko, egzistuoja bendra strategija, kurios laikosi visi kartelio dalyviai (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Carbone-Lorraine prieš Komisiją* 49 punktą).

150 Antra, konkrečiai kalbant apie koeficientų, kuriuos Komisija pritaikė dėl pažeidimo sunkumo ir kaip „papildomą sumą“, proporcingumą (žr. šio sprendimo 24 punktą), reikia priminti, kad 2006 m. gairėse ir teismo praktikoje, kuria jos grindžiamos, numatyta, jog pirmuoju etapu pažeidimo sunkumas vertinamas atsižvelgiant į tokius pažeidimo požymius, kaip antai jo pobūdį, visų susijusių šalių užimamą rinkos dalį, pažeidimo geografinė aprėptį ir jo įgyvendinimą ar neįgyvendinimą. Antruoju etapu šis vertinimas koreguojamas atsižvelgiant į sunkinančias ar lengvinančias aplinkybes, būdingas kiekvienai darant pažeidimą dalyvavusiai įmonei (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 25 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Aragonesas Industrias y Energía prieš Komisiją*, T-348/08, Rink. p. II-7583, 264 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

151 Šiuo pirmuoju etapu siekiama nustatyti kiekvienai susijusiai įmonei taikytiną bazinį baudos dydį ir tai daroma kiekvienos iš jų atitinkamoje geografinėje rinkoje nagrinėjamų prekių ar paslaugų pardavimo vertei taikant pirmąjį dauginimo koeficientą, atspindintį pažeidimo sunkumą, ar net antrąjį dauginimo koeficientą, kuriuo siekiama jas atgrasyti vėl dalyvauti atliekant tokius neteisėtus veiksmus. Kiekvienas iš šių dviejų koeficientų nustatomas atsižvelgiant į veiksnius, kurie bendrai atspindi pažeidimo charakteristikas, t. y. kiek jis apima visų jo dalyvių antikonkurenciniu veiksmų visumą (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Aragonesas Industrias y Energía prieš Komisiją* 265 punktą).

152 Tai reiškia, kad net jeigu su LCD-TV susijęs antikonkurencinis elgesys buvo ne toks rimtas kaip LCD-TI atveju, Komisija turėjo teisę nustatyti koeficientą, susijusį su sunkumu, ir koeficientą, susijusį su „papildoma suma“, atsižvelgdama į bendrą planą, kurio siekiama vienu tęstiniu pažeidimu, kurio dalis yra visi šie veiksmai.

153 Be to, kalbant apie tai, kad Sprendime *Bananai* Komisija taikė mažesnes procentines dalis nei ginčijamame sprendime ir gerokai sumažino baudą dėl lengvinančių aplinkybių, pakanka pateikti nuorodą į šio sprendimo 144 punkte minėtą teismo praktiką ir pažymėti, kad tame sprendime Komisija sumažino baudą atsižvelgusi į ypatingą situaciją, kurią lėmė, be kita ko, bananų prekybai taikomi teisės aktai (žr. Sprendimo *Bananai* 460 konstatuojamąją dalį ir joje pateiktą nuorodą bei 467 konstatuojamąją dalį).

154 Remiantis visu tuo, kas pasakyta, antrąjį pagrindą reikia atmesti.

3. *Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, siejamo su tuo, kad į reikšmingų pardavimų vertę, kurią Komisija nustatė ieškovės atžvilgiu, klaidingai buvo įtraukti ir kiti pardavimai, o ne tik susijusieji su LCD, dėl kurių sudarytas kartelis*

155 Grįsdama savo prašymą, kad Bendrasis Teismas sumažintų ginčijamame sprendime jai skirtą baudą, ieškovė pateikia trečiąjį pagrindą, iš esmės siejamą su tuo, kad baudos dydis buvo apskaičiuotas remiantis netikslia pardavimų verte, nes ieškovė į ją klaidingai įtraukė pardavimus, susijusius su kitomis LCD kategorijomis nei numatytosios ginčijamame sprendime.

156 Reikia priminti, kad Komisijos priimtų sprendimų teisėtumo kontrolę papildo neribota jurisdikcija, kuri Sąjungos teismui suteikta Reglamento Nr. 1/2003 31 straipsniu, remiantis SESV 261 straipsniu. Ši jurisdikcija, be sankcijos teisėtumo paprastos kontrolės, teismui suteikia teisę pakeisti Komisijos vertinimą savuoju, todėl ir panaikinti, sumažinti ar padidinti skirtą vienkartinę arba periodinę baudą.

157 Todėl naudodamasis neribota jurisdikcija Bendrasis Teismas savo sprendimo priėmimo dieną turi įvertinti, ar ieškovei buvo skirta bauda, kurios dydis tinkamai atspindi nagrinėjamo pažeidimo sunkumą (žr. 2012 m. rugsėjo 27 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Shell Petroleum ir kt. prieš Komisiją*, T-343/06, 117 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

158 Nagrinėjamu atveju šalys neginčija, kad dėl ieškovės padarytų klaidų jai skirtos baudos bazinis dydis iki suapvalinimo buvo 301 684 468 EUR, o šio dydžio dalis, kurį lėmė nagrinėjamos klaidos, buvo 13 246 618 EUR. Kita vertus, šalys nesutaria dėl šių sumų apvalinimo būdo.

159 Ieškovė ieškinyje prašė 13 250 000 EUR sumą atimti iš jai ginčijamame sprendime skirtos baudos, t. y. 300 000 000 EUR. Taigi nauja suma turėtų būti 286 750 000 EUR.

160 Atsiliepime į ieškinį Komisija paaiškino, kad visų ginčijamo sprendimo adresačių atveju ji suapvalino bazinį dydį mažėjimo linkme iki dviejų pirmų skaičių, išskyrus tuos atvejus, kai šis sumažinimas buvo didesnis nei 2 % sumos iki suapvalinimo – tokiu atveju Komisija šią sumą suapvalino iki trijų pirmų skaičių.

161 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad ginčijamame sprendime ieškovei bazinis baudos dydis buvo suapvalintas iki dviejų pirmų skaičių. Nesuapvalinta bazinė bauda siekė 301 684 468 EUR, o suapvalinta, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 6 lentelėje, ši bauda yra 300 000 000 EUR.

162 Komisijos manymu, ieškovės pasiūlytas apskaičiavimo metodas yra klaidingas, nes pagal jį suapvalinimas atliekamas du kartus: tas, kurį Komisija jau pritaikė ginčijamame sprendime nustatytam baziniam dydžiui, ir tas, dėl kurio suma, turima būti atimta dėl kitų produktų nei LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimų neįtraukimo, nuo 13 246 618 EUR padidėjo iki 13 250 000 EUR.

163 Kita vertus, kaip pažymi Komisija, taikant ginčijamame sprendime pasirinktą metodą baziniam dydžiui, kurį lemia pataisyta pardavimų vertė, t. y. 288 437 850 EUR, gaunama suapvalinta 288 000 000 EUR suma. Suapvalinus iki dviejų pirmų skaičių bauda sumažėja 8 437 850 EUR, t. y. daugiau kaip 2 % (2,9 %) nesuapvalinto bazinio dydžio.

164 Dublike ieškovė teigia, kad naujo jos baudos dydžio suapvalinimas ne iki dviejų, o iki trijų pirmų skaičių lemia tai, kad ji yra ginčijamo sprendimo adresatė, kuri iš suapvalinimo gauna minimalią naudą. Todėl ji prašo labiau sumažinti baudą.

165 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad nors Bendrasis Teismas turi pats įvertinti nagrinėjamos bylos aplinkybes, kad nustatytų baudos dydį, naudojimasis neribota jurisdikcija neturi lemti to, kad nustatant skirtų baudų dydį atskiros kartelyje dalyvavusios įmonės būtų diskriminuojamos pažeidžiant SESV 101 straipsnio 1 dalį (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Komisija prieš Verhuizingen Coppens* 80 punktą).

166 Nagrinėjamu atveju ginčijamame sprendime Komisija šio sprendimo 160 punkte aprašytą apvalinimo metodą pritaikė visoms kartelio dalyvėms. Šis metodas objektyvus ir leidžia visoms šioms dalyvėms iki 2 % sumažinti baudą. Nors tiesa, kad vieni sumažinimai didesni už kitus, o Bendrajam Teismui taikant tą patį metodą ieškovei pritaikyto sumažinimo procentinė dalis būtų mažiausia, vis dėlto bet koks apvalinimo metodas apima korekcijas, kurios kiekvienai įmonei yra skirtingos ir dėl kurių bauda daugiau ar mažiau sumažėja. Kadangi dėl Komisijos pasirinkto metodo naudos, neabejotinai skirtingos, gauna visos ginčijamo sprendimo adresatės ir šios priemonės maksimali riba yra 2 %, reikia laikytis šio metodo tam, kad būtų išvengta skirtingo požiūrio (šiuo klausimu žr. 2011 m. gegužės 17 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Elf Aquitaine prieš Komisiją*, T-299/08, Rink. p. II-2149, 307 ir 308 punktus).

167 Vis dėlto reikia priminti, kad siekdama užtikrinti Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnio 2 ir 3 dalių veiksmingumą Komisija turi teisę įpareigoti įmonę pateikti visą būtiną informaciją apie aplinkybes, kurios jai gali būti žinomos, ir prireikus perduoti jai turimus su tuo susijusius dokumentus, laikantis

vienos sąlygos – nereikalauti iš įmonės pateikti atsakymų, kuriais ji turėtų pripažinti pažeidimo egzistavimą, – jį turi įrodyti Komisija (1989 m. spalio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Orkem prieš Komisiją*, 374/87, Rink. p. 3283, 34 ir 35 punktai). Todėl įmonė, kuriai Komisija pagal Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnio nuostatas adresuoja prašymą pateikti informaciją, privalo aktyviai bendradarbiauti ir jai gali būti skirta šio reglamento 23 straipsnio 1 dalyje numatyta bauda, kuri gali siekti iki 1 % jos bendros apyvartos, jeigu ji tyčia ar dėl aplaidumo pateikia neteisingą arba iškraipytą informaciją (minėto Sprendimo *Shell Petroleum ir kt. prieš Komisiją* 118 punktas).

168 Remiantis tuo darytina išvada, kad naudodamasis neribota savo jurisdikcija Bendrasis Teismas prireikus gali atsižvelgti į įmonės nebendradarbiavimą ir padidinti už SESV 101 ar 102 straipsnių pažeidimą jai skirtos baudos dydį, jei ta įmonė nebuvo bausta už tą patį elgesį specifine bauda pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 1 dalį (minėto Sprendimo *Shell Petroleum ir kt. prieš Komisiją* 118 punktas).

169 Taip, pavyzdžiui, galėtų būti tuomet, kai Komisijai pateikus tokį prašymą, įmonė per administracinę procedūra tyčia ar dėl aplaidumo nepateikia esminės informacijos, reikalingos baudos dydžiui nustatyti, kurią ji turėjo ar galėjo turėti tuo metu, kai buvo priimamas ginčijamas sprendimas. Nors Bendrajam Teismui niekas netrukdo atsižvelgti į tokią informaciją, įmonė, kuri ją pateikia tik per teismo procesą ir taip daro žalą administracinės procedūros tikslui ir tinkamai eigai, rizikuoja, kad į tai Bendrasis Teismas atsižvelgs nustatydamas tinkamą baudos dydį (minėto Sprendimo *Shell Petroleum ir kt. prieš Komisiją* 119 punktas).

170 Nagrinėjamu atveju ieškovė pripažįsta padariusi klaidų, kai pateikė Komisijai duomenis, kurių reikia reikšmingų pardavimų vertei apskaičiuoti, nes į juos įtraukė duomenis apie pardavimus, susijusius su kitais nei LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, produktais. Komisija patvirtina, kad šie produktai neturi būti įtraukti į skaičiavimus.

171 Be to, iš bylos medžiagos matyti, kad šias klaidas lemia tai, jog ieškovė nenurodė tam tikrų LCD specifinių charakteristikų įmonei, kuriai pavedė apskaičiuoti Komisijai perduotinus duomenis.

172 Bendrasis Teismas mano, kad ši aplinkybė neleidžia daryti išvados, jog ieškovė neįvykdė pareigos bendradarbiauti, nustatytos Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnio nuostatose, tiek, kad į tai būtų verta atsižvelgti nustatant baudos dydį. Ieškovė nesiekė suklaidinti Komisijos ir nepateikė jai neapdorotų duomenų, kurių pagrindu Komisija būtų turėjusi apskaičiuoti reikšmingų pardavimų vertę, kartu nepateikdama paaiškinimų, kurių reikia svarbiems duomenims gauti. Ieškovė pasitelkė kompetentingus išorės konsultantus tam, kad galėtų pateikti Komisijai reikiamus duomenis, bet buvo aplaidi ir šiems konsultantams nepaaiškino tam tikrų LCD tipų skirtumų. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad ieškovė akivaizdžiai nebuvo suinteresuota, kad Komisija gautų klaidingus duomenis, į kuriuos įtraukti duomenys apie kitų nei LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, produktų pardavimus, atsižvelgiant į tai, kad šie netikslumai jai galėjo būti tik žalingi, nes Komisija jai skirtų didesnę baudą.

173 Todėl, Bendrojo Teismo manymu, atsižvelgiant į bylos aplinkybes ieškovei skirtinos baudos dydis turi būti apskaičiuotas remiantis ištaisyta pardavimų verte ir šiai vertei turi būti pritaikytas toks pats metodas, kokį Komisija pasirinko ginčijamame sprendime, įskaitant taikytą apvalinimo metodą. Taip gaunama 288 000 000 EUR suma (žr. šio sprendimo 163 punktą).

174 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, baudos dydį reikia sumažinti iki 288 000 000 EUR ir atmesti likusius ieškovės reikalavimus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

175 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal to paties straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Bendrasis Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims.

176 Nagrinėjamu atveju Komisija bylą pralaimėjo tik tiek, kiek į reikšmingų pardavimų vertę, kurios pagrindu apskaičiuojamas ieškovei skirtinos baudos bazinis dydis, įtraukė duomenis apie kitų produktų nei LCD, dėl kurių sudarytas kartelis, pardavimus. Šią klaidą lėmė vien ieškovės aplaidumas, nes ji Komisijai pateikė klaidingus duomenis. Kita vertus, ieškovė bylą pralaimėjo dėl visų kitų pateiktų reikalavimų. Esant tokiai situacijai, į bylos aplinkybes būtų tinkamai atsižvelgta priteisiant iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas pagal Komisijos reikalavimus (šiuo klausimu žr. 2006 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Roquette Frères prieš Komisiją*, T-322/01, Rink. p. II-3137, 338 ir 339 punktus).

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Nustatyti, kad 2010 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimo C (2010) 8761 galutinis dėl procedūros pagal [SESV] 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39.309 – LCD) 2 straipsnyje *InnoLux Corp.*, buvusiai *Chimei InnoLux Corp.*, skirtos baudos dydis yra 288 000 000 EUR.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Priteisti iš *InnoLux* bylinėjimosi išlaidas.**

Kanninen Berardis Wetter

Paskelbta 2014 m. vasario 27 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.